



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 161 / IV legislatura / Cinquè període

Divendres, 25 de març de 1994

Comissió del Síndic de Greuges

Presidència de l'Il·lustre Sr. Miquel Pueyo

Sessió núm. 6

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i cinc minuts.

Informe del Síndic de Greuges corresponent a l'any 1993 (Reg. 17006) (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació: *síndic de Greuges* (p. 3902).

Intervenció dels grups: *Sra. Montserrat (P)* (p. 3907), *Sra. Oranich (IC)* (p. 3907), *Sr. Portabella (ERC)* (p. 3908), *Sr. Abelló i Alfonso (S)* (p. 3909), *Sra. Barenys (S)* (p. 3911), *Sr. Viñas (CiU)* (p. 3912), *Sr. Descals (CiU)* (p. 3912) i *Sr. Campuzano (CiU)* (p. 3913).

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del matí i es reprèn a dos quarts d'una del migdia i quatre minuts.

Resposta conjunta: *síndic de Greuges* (p. 3914).

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i sis minuts.

SESSIÓ NÚM. 6 DE LA COMISSIÓ DEL SÍNDIC DE GREUGES

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i cinc minuts. Presideix el Sr. Pueyo, acompanyat del vice-president, Sr. Parera, i de la secretària, Sra. Vidal. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. Vintró.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Micaló (en substitució del Sr. Aligué), Sra. Bruguera, Sr. Campuzano, Sr. Descals, Sr. Escudé, Sr. Espadaler, Sr. Orriols, Sra. Vendrell (en substitució de la Sra. Pallé) i Sr. Viñas, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Abelló i Alfonso, Sra. Barenys, Sr. Font i Sr. Oliart, pel G. Socialista; Sr. Portabella, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sra. Oranich, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya, i Sra. Montserrat, pel G. P. Popular.

Assisteix en aquesta sessió el síndic de Greuges, Sr. Anton Cañellas i Balcells, acompanyat de l'adjunt del síndic, Sr. Enric Ricard Bartlett i Castellà, els assessors Sr. Joaquim Soler i Pont, Sra. Maria Josep Juan-Torres i Carceller, Sra. Pilar Busquiel i Soriano, Sra. Neus París i Domènech, i l'administrativa Sra. Carme Cañadilla i Estrada i el cap del Gabinet, Sr. Xavier Bover i Font.

Ordre del dia

Punt únic: Informe corresponent a l'any 1993 presentat al Parlament pel Síndic de Greuges (Reg. 17006).

El Sr. PRESIDENT: Senyors diputats, bon dia. S'obre la sessió d'aquesta Comissió de la Sindicatura de Greuges, en què, en primer lloc, voldria saludar i donar la benvinguda, representant, sens dubte, el parer de tots vostès, a l'honorable síndic, el senyor Anton Cañellas, així com al senyor Bartlett, el seu adjunt, i també, al mateix temps, voldríem donar la benvinguda a la senyora Elisabet Abella, el senyor Xavier Bover, el senyor Joaquim Soler, la senyora Maria Josep Juan-Torres, la senyora Pilar Busquiel, la senyora Neus París i la senyora Carme Cañadilla, tots ells membres col·laboradors del síndic en la Sindicatura que avui ens acompanyen també en aquesta sessió anual de la Comissió de la Sindicatura.

Com vostès saben, la sessió d'aquesta Comissió es regula per l'article 144 del Reglament del Parlament. Per tant, iniciarem la sessió amb una exposició de l'honorable síndic, que ens presentarà i valorarà globalment l'Informe que ha estat publicat pels serveis del Parlament; a continuació, podrà intervenir un representant de cadascun dels grups parlamentaris per un temps màxim de deu minuts per tal de formular preguntes, demanar aclariments i, en general, fer una valoració global d'aquest informe; a continuació, suspendríem la sessió durant, aproximadament, uns vint minuts perquè el síndic i el seu equip puguin ordenar aquestes preguntes i demandes d'aclariment que se'ls hagin plantejat, i reprendríem la sessió de treball.

Per tant, sense més preàmbuls, dono la paraula a l'honorable senyor Cañellas, síndic de Greuges, perquè faci la presentació i la valoració global del seu Informe anual. El senyor Cañellas té la paraula.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES (Anton Cañellas i Balcells): Il·lustre senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, compareixo en el dia d'avui davant d'aquesta Comissió per informar de l'actuació del Síndic de Greuges durant l'exercici de 1993.

En compliment del mandat establert a l'article 30 de la Llei del Síndic, el passat dia 7 de març vaig lliurar l'Informe anual de la institució al molt honorable president de la cambra, informe que, com saben, ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament* el dia 16.

En primer lloc, vull agrair a la presidència del Parlament la celeritat en la publicació de l'Informe. També vull agrair molt especialment a la presidència de la Comissió i a tots vostès, senyores i senyors diputats, l'esforç realitzat per possibilitar la compareixença del síndic durant el primer trimestre de l'any per informar de les actuacions de l'any anterior, cosa que és el primer cop que succeeix i que, entenc, s'ha de valorar positivament, en la mesura que permet abordar qüestions de major actualitat, algunes de les quals tal vegada requereixin una actuació d'aquesta cambra, com a dipositària de la potestat legislativa o de les facultats de control polític sobre el Govern.

Com assenyalo a la presentació de l'Informe, el fet que prenguéssim possessió el 5 de febrer de 1993, en haver-me elegit el Parlament a la mort del primer síndic de Greuges, l'honorable senyor Frederic Rahola i Espona, determina que algunes de les dades que es faciliten en aquest Informe vagin referides a un període inferior a l'any.

Aquest Informe manté, en les seves línies generals, l'estructura que ha presidit els informes del segon mandat del síndic, 1989-1992, si bé s'hi han introduït algunes modificacions, que es detallen en la presentació publicada en el *Butlletí Oficial del Parlament*, a la qual em remeto.

Quant a les dades estadístiques, em remeto també als annexos de l'Informe, si bé en vull ressaltar una: dels 381 assumptes que del 5 de febrer al 31 de desembre el Síndic considerà que l'Administració havia d'esmenar la seva actuació, en 286 —és a dir, el 75%— es va produir l'esmena, en tot o en part de l'actuació; en 11 —el 3%— no es va esmenar, i el 31 de desembre restaven pendents de resposta de l'Administració 84 —és a dir, el 22%.

Tot seguit destaco algunes de les actuacions realitzades i conclusions a què hem arribat, tot seguint la sistemàtica dels capítols de l'Informe.

Administració general. A l'àrea d'administració general s'encabeixen qüestions d'una gran diversitat temàtica: servei militar i objecció de consciència, estrangeria, coacció administrativa —a la qual em referiré expressament—, així com les queixes en relació amb funció pública, expropiació forçosa, responsabilitat patrimonial, actuació de les forces de seguretat i, en general, les qüestions del procediment com a garantia de l'administrat. En relació a aquestes últimes,

vull ressaltar que la major part de les actuacions administratives de la Generalitat, dels ens locals i de l'Administració de l'Estat són conformes a les normes de procediment, però que, malgrat que percentualment són poques, encara es produeixen infraccions en aquestes normes de procediment.

En aquest sentit, vull destacar la insuficient motivació d'alguns actes que limiten drets o que deneguen peticions dels ciutadans. Posem alguns exemples en relació amb la denegació de subvencions per part del Departament d'Ensenyament, que a instància nostra ha esmenat els defectes apreciats i ha tramès a l'òrgan gestor les instruccions oportunes per evitar que es reproduïssin.

En les darreres setmanes han estat nombroses les notícies en relació amb la necessitat de reorganitzar la prestació del servei militar obligatori i la prestació social substitutòria. A l'Informe comentem la tipologia de les queixes que se'ns han presentat en relació amb l'Administració militar, de la qual volem destacar la col·laboració prestada sempre que ens hi hem hagut d'adreçar demanant informació per raons d'urgència. És urgent reorganitzar la gestió de la prestació social substitutòria per tal de reduir a terminis raonables el temps que es triga des del moment que es declara la condició d'objector fins que es designa una destinació on complir la prestació. Entenem que no escau fer interpretacions restrictives de l'exercici d'un dret constitucional com l'objecció de consciència, sinó posar els mitjans per possibilitar-ne un exercici socialment útil i evitar-ne el frau.

En relació amb la situació dels immigrants estrangers en el nostre país, ens referim a diverses qüestions: tramitació de permisos de treball i residència, sol·licitud de revocació d'expulsions, concessió de visats per a reagrupament familiar, etcètera, però permetin-me que em centri en dues qüestions.

Ens ha semblat apreciar una conscienciació social més gran respecte a la necessitat d'atendre aquest col·lectiu per tal que no caigui en la marginalitat, tot i que les condicions socio-econòmiques i de treball que actualment afecten la nostra societat no són les més adequades per facilitar la integració d'aquests immigrants. Les polítiques de control de fluxos migratoris són necessàries, però no són, per elles soles, suficients per resoldre aquesta problemàtica. En la mesura que existeixen unes condicions en els països d'origen que impulsen a la immigració, tal com va succeir en l'Estat espanyol no fa tants anys, i existeixi una demanda de mà d'obra que no és coberta, avui, amb treballadors nacionals, seguirà produint-se l'entrada de ciutadans estrangers al nostre país. Hem d'evitar que la seva necessitat acabi al mig de l'oceà o enriqueixi algun desaprensiu. Tot i les millores en la gestió de les administracions en relació amb els permisos que necessiten els immigrants estrangers, insistim en la necessitat d'optimitzar la dels visats per a reagrupament familiar i de regular amb concreció els criteris per a la seva concessió, atès que el reagrupament és un mitjà idoni per procedir a la integració en la nostra societat dels ciutadans estrangers. També advoquem perquè existeixi un servei d'informació i assessorament als estrangers, en especial en

aquelles zones amb un alt índex d'immigració, de pocs recursos econòmics.

Un altre aspecte que em permeto destacar del que comentem a l'Informe és el relatiu al dret d'asil. Hem estudiat aquesta qüestió arran del cas de l'arribada al port de Barcelona, com a polissons, d'uns menors d'edat marroquins. Ultra la regularitat o no de l'actuació governativa en aquell cas, considerem que, a diferència del que s'ha dit en algun moment, sí que existeix la possibilitat legal de reconèixer la condició legal d'asilat o de refugiat a l'Estat espanyol a un estranger o apàtrida menor d'edat. D'altra banda, en un moment que l'anomenada «immigració econòmica» —a la qual ja ens hem referit— pressiona sobre les regulacions nacionals del dret d'asil, entre elles la nostra, em sembla necessari recordar l'article 14 de la Declaració Universal dels Drets Humans, quan diu: «En cas de persecució, tota persona té dret a buscar asil i a gaudir-ne a qualsevol país.» No es pot restar al marge dels canvis socio-econòmics que es produeixen en el món; cal distingir situacions de necessitat, derivades d'unes determinades estructures econòmiques, de situacions on la persona és perseguida per les seves idees, la seva ètnia o les seves creences: situacions diferents justifiquen regulacions diferents, però que la por a perdre un estatus econòmic determinat no ens faci perdre quelcom més important, és a dir, la qualitat moral, com a persones i com a país, de saber acollir aquell que és injustament perseguit.

Algunes queixes posen en evidència el desacord dels ciutadans davant determinades mesures adoptades pels poders públics, bàsicament les administracions municipals, per garantir la seguretat viària. Som conscients que no són suficients les mesures de foment o divulgació de la seguretat viària, sinó que, en aquests moments, és imprescindible exercir mesures de coacció per tal de garantir la seguretat de tots els usuaris de les vies públiques, fins i tot dels mateixos que cometen infraccions.

En aquest sentit, hem rebutjat bona part de les queixes que els ciutadans ens han presentat contra sancions de trànsit i retirada de vehicles. Això no obstant, en ocasions hem hagut de manifestar el nostre desacord davant d'actuacions que no han seguit el procediment determinat a les lleis per imposar una sanció —per exemple, per manca d'acreditació de notificacions—, o en l'adopció de mesures cautelars, com ara la retirada del vehicle per part de la grua municipal, i fins i tot hem demanat l'anul·lació d'algun precepte d'una ordenança municipal. Comprenem la dificultat de determinats tràmits i la imprecisió de determinades normes legals, però, davant d'aquests supòsits, l'Administració ha d'optar per impulsar la seva reforma, no per incomplir-les.

Ordenació del territori. Un dels reptes amb què la nostra societat i, per tant, també els poders públics s'enfronten és el de fer possible l'accés de tots els ciutadans a un habitatge digne, i enguany em permeto portar a la seva consideració dues qüestions.

En primer terme, la crisi econòmica està provocant que determinades persones perdin l'habitatge de què fins aleshores gaudien. A grans trets, el perfil sociològic d'aquests ciu-

tadans que s'han adreçat al Síndic respon a un d'aquests dos grups: persones en atur i sense ingressos suficients per continuar pagant la renda d'habitatge llogat o per pagar la quota del préstec concertat per accedir a la propietat, i persones que durant molts anys han disposat d'un habitatge llogat, normalment d'edat avançada i pensions petites, i que es veuen desnonades davant la invocació d'una causa de resolució del contracte diferent de l'impagament de la renda; els nous desnonats no disposen de prou recursos econòmics per accedir a un nou habitatge. Davant d'aquesta situació, cal una actuació urgent i decidida dels poders públics.

En segon terme, he de recordar que l'Administració, bàsicament la local, però també l'autonòmica, en relació al parc d'habitatges de protecció oficial, té assignades unes funcions de policia d'habitabilitat que ha d'exercir en nom de l'interès general. Davant l'incompliment per part del propietari d'un edifici de l'ordre de conservació i manteniment de l'immoble s'ha d'acordar l'execució subsidiària per l'Administració a càrrec del propietari per tal d'evitar el deteriorament del parc immobiliari urbà.

A l'Informe de 1992 demanàvem ja l'aprovació de la normativa necessària per afrontar la problemàtica canviant de les anomenades «activitats classificades molestes, insalubres, nocives i perilloses», tant en l'àmbit legislatiu en allò que sigui competència d'aquest Parlament, com en l'àmbit de les corporacions locals titulars d'una potestat normativa derivada. Atès que l'any 1993 els avenços en aquesta matèria han estat molt escassos hem de reiterar aquella recomanació una vegada més.

Tributària. Les reclamacions en què els ciutadans han posat de manifest errades administratives de l'Administració de la Generalitat o dels ajuntaments en l'aplicació de normes tributàries en fase de liquidació o de recaptació molt sovint han estat ateses quan ens hem adreçat a la respectiva administració. Fent-ho avinent a l'Informe, ho il·lustrem amb alguns exemples. Al costat d'aquestes queixes, derivades d'actes de gestió tributària, hem rebut queixes dimanants de l'aplicació de normes tributàries aprovades per aquest Parlament, departaments de la Generalitat, o entitats locals que, segons els contribuents, imposen exaccions excessives o que permeten aplicacions incorrectes. En aquest segon grup destaquem dues situacions que porten causa d'anys anteriors: el conflicte anomenat del preu i del rebut de l'aigua i el del càrrec sobre l'impost de béns immobles aprovat per l'Entitat Metropolitana del Transport. Tots dos són a bastament exposats en l'apartat de recomanacions i suggeriments generals.

Sanitat. En els darrers anys s'ha prosperat en la universalització de l'assistència sanitària i es pot dir que l'assistència sanitària pública té uns estàndards de qualitat satisfactoris, si bé persisteixen alguns problemes importants, com ara les llistes d'espera per rebre determinades prestacions. Hem d'insistir en la inadequació del sistema de finançament, que està a l'origen de no pocs dels problemes que se'ns plantegen, i assenyalar l'alentiment de la implantació de la reforma de l'atenció primària que ha de finalitzar l'any 1996.

Em permeto demanar la seva atenció sobre dues qüestions que ens han preocupat especialment l'any 1993. Això és, la continuïtat del procés educatiu dels nens en edat escolar internats en hospitals, qüestió connexa amb el capítol d'ensenyament, i la difícil integració i el deficient suport comunitari del malalt mental. Una de les actuacions d'ofici endegades el 1993 s'ha adreçat a verificar el compliment del mandat que es va establir a l'article 29 de la Llei 13/82, del 7 d'abril, d'integració social dels disminuïts, que estableix que tots els hospitals infantils de rehabilitació i que tinguin serveis pediàtrics permanents hauran de comptar amb una secció pedagògica per tal de prevenir i evitar la marginació del procés educatiu dels alumnes en edat escolar internats en els esmentats hospitals.

Les patologies de l'àmbit de la salut mental afecten un nombre creixent de ciutadans. Coneixem els esforços del Departament de Sanitat per augmentar els recursos alternatius a l'hospitalització psiquiàtrica amb la creació de més centres de dia, sistemes d'hospitalització parcial i atenció a domicili. Però tot i això, l'hospitalització no es redueix com caldria perquè no es creen prou serveis, encara, de rehabilitació i reinserció de malalts mentals amb la deguda coordinació amb els serveis socials. D'altra banda, en una actuació d'ofici hem analitzat el procediment d'ingrés involuntari en un centre psiquiàtric i la intervenció respectiva dels òrgans jurisdiccionals i els serveis sanitaris. Pensem que l'atenció que com a societat —no només els poders públics— prestem a aquests malalts és encara molt insuficient.

Consum. La Constitució, en el seu article 51, estableix un principi tutelar dels poders públics en relació amb la seguretat, la salut i els legítims interessos econòmics dels consumidors i usuaris; aquest principi és el que de forma expressa o tàcita invoquen els ciutadans que s'adrecen al Síndic demanant que intervingui en matèria de consum. Davant les reclamacions dels usuaris de serveis públics cal insistir en la responsabilitat de les administracions que en són titulars i en la necessitat que assumeixin les seves funcions de control.

Treball i pensions. En un moment de crisi econòmica que ha generat una important destrucció d'ocupació i on el sistema públic de pensions és objecte d'un cert debat nacional seria normal que el nombre de queixes en aquest àmbit augmentés. Doncs, bé, efectivament, entre 1992 i 1993 ho ha fet en un percentatge del 74% en seguretat social i del 65% en treball.

Permetin-me que comentí un parell de qüestions que esmentem en l'Informe. D'una banda, la necessitat de continuar l'homogeneïtzació dels règims especials del sistema de Seguretat Social per tal d'equiparar-los amb el règim general de la seva acció protectora. Malgrat els innegables progressos, es continuen produint llacunes normatives que poden produir situacions discriminatòries, com és el cas de la no-previsió de la prestació d'invalidesa provisional per als afiliats al règim especial de treballadors autònoms. En coordinació amb el Defensor del Poble s'ha formulat la recomanació —que ha estat acceptada— que es faciliti la informació necessària als treballadors autònoms quan formalitzin

l'alta i els que es troben en l'esmentada situació sobre l'obligació de comunicar la baixa quan cessin en l'activitat; i que s'adoptin les mesures de control de la recaptació amb més celeritat, la qual cosa permetrà comprovar l'incompliment de la presentació de la baixa, evitant la reclamació de quotes endarrerides de fins a cinc anys.

Voldria comentar-los també que durant l'any 1993 vam dur a terme una actuació d'ofici arran de la publicació del Reial decret 728/93, del 14 de maig, pel qual s'estableixen pensions assistencials per a vellesa a favor dels emigrants espanyols no residents a Espanya. L'actuació va consistir a adreçar-nos a tots els ciutadans que en els prop de deu anys de funcionament del Síndic s'havien adreçat exposant una situació personal que en principi feia pensar que es podien acollir a aquestes pensions. Els afectats van ser informats per part del Síndic dels seus drets facilitant-los la recent normativa.

En l'àrea de treball, una de les actuacions endegades per la institució ha tingut per objecte el cas dels socis que presten serveis en els diversos tipus de societats mercantils i d'alta en el règim general de la seguretat social que no gaudeixen de la prestació per desocupació, atès que no acrediten els requisits de relació laboral. El Síndic ha considerat que, en cas que no es modifiquessin les previsions legals i continuessin sense gaudir de la prestació d'atur, havien de poder sol·licitar la devolució de les quotes pagades sense eficàcia protectora. En aquests moments s'està a l'espera de les instruccions que hi dicti el Ministeri de Treball, al qual s'adreça el Defensor del Poble a instància nostra.

Permetin-me que faci esment, també, a la solució positiva a la qüestió de la validesa a efectes de percebre les corresponents prestacions de les quotes anteriors a l'alta en el règim especial d'autònoms, validesa que havíem recomanat des de feia anys i que, finalment, ha estat reconeguda en la disposició addicional desena de la Llei 22/93, del 29 de desembre.

Serveis socials. Comencem el capítol de serveis socials de l'Informe referint-nos a qüestions relatives a la protecció dels menors. Primerament he de reiterar el que hem dit altres vegades: la legislació en matèria de menors està fragmentada i en part és obsoleta; encara es regeix per una llei de 1948. Confiam que, tal com s'ha anunciat, properament aquest Parlament, en allò que sigui competència seva, debati una llei general del menor.

La institució ha continuat els treballs empresos els darrers anys en matèria de menors endegant diverses actuacions d'ofici. Una d'aquestes fa referència als equips d'atenció a la infància i adolescència, EAIA. Tot i reconèixer l'esforç fet per l'Administració durant aquests anys, primer amb la creació d'aquests equips i després ampliant-ne el nombre, hem constatat que als EAIA hi han casos en llista d'espera. També s'han donat supòsits en què, feta la valoració pels EAIA, s'havia proposat l'ingrés d'un menor en un centre i aquesta mesura no s'havia fet efectiva fins després d'un temps una mica llarg per manca de places en centres d'acolliment.

Abans de finalitzar la redacció d'aquest Informe, m'he adreçat al conseller de Benestar Social demanant-li que, amb urgència, s'arbitrin mesures que disminueixin de forma ràpida i significativa aquestes llistes d'espera i es doti els EAIA de recursos suficients per poder fer les seves propostes en terminis substancialment més breus. Insistim en la conveniència que els jutges de menors, que s'encarreguen entre altres afers d'adopcions i acolliments, rebin una formació especialitzada que els faciliti la seva delicada tasca.

També assenyalem en l'Informe que en les informacions sobre menors en els mitjans de comunicació social cal extreure les garanties per no vulnerar el seu dret a la intimitat i, en tot cas, que el ministeri fiscal ha d'exercir les facultats que en defensa del menor té confiades. També recordem que s'ha de protegir els menors i adolescents respecte a les imatges i missatges que s'emeten a través dels mitjans àudio-visuals, en particular la televisió, per tal que no perjudiquin el seu desenvolupament integral com a persones. Algunes d'aquestes qüestions han estat objecte de resolucions d'aquest Parlament, com ara, per exemple, la 108/TV, sobre imatges i missatges de la televisió, i a elles ens remetem.

Per acabar aquest apartat dels menors, permetin-me que em refereixi a l'habilitació que em confereix l'article 34.5 de la Llei del Síndic per designar, amb la conformitat prèvia d'aquesta Comissió, una persona de la meua confiança per ocupar el càrrec d'adjunt per a la defensa dels drets dels infants; previsió que es va incorporar per la Llei 12/89, del 29 de novembre.

En primer lloc em permetran que digui el que, d'altra banda, tots vostès saben: que els drets dels infants poden ser més protegits que no pas ho són ara, tant per la institució del Síndic com pel conjunt de la societat i de les institucions que tenen confiada aquesta tasca. Ara bé, pel que toca al Síndic, els puc assegurar que constitueixen una de les meves prioritats i que en aquest primer any de mandat he intentat que es tradueixi en accions concretes. Una major protecció passa per una major dedicació, cosa que només podem fer o bé optimitzant els recursos de què disposem o que intentem cada dia o bé afeblint l'atenció a altres àrees, cosa que no volem fer, o, finalment, disposant de més recursos. Personalment, tal com vaig manifestar als meus col·legues, els defensors del poble de l'Estat espanyol, amb els quals aprofito aquest moment per dir que tenim unes bones relacions de col·laboració, a les vuitenes Jornades de coordinació que vam celebrar a Madrid el passat setembre, desitjaria —vaig dir—, desitjaria poder destinar un assessor a dedicació plena a l'àmbit de menors, en comptes d'haver de repartir els esforços amb la totalitat de l'àrea de serveis socials; però avui no estem en disposició de fer-ho. Atesos els resultats d'aquesta tasca, se'n derivaria..., disposaríem de dades suficients per saber si cal o no exercir l'habilitació legal abans esmentada.

Com a exemple d'actuacions que han tingut un ressò positiu en els nostres administracions, i en particular en el Departament de Benestar Social, comentem el suggeriment per

a la reducció dels terminis d'elaboració dels informes a l'adopció internacional, amb la signatura d'un conveni amb el Col·legi Oficial de Diplomats en Treball Social i Assistents Socials de Catalunya i el Col·legi Oficial de Psicòlegs, que obre una nova via d'atenció a les famílies interessades en l'adopció internacional, i la creació de l'àrea d'informació específica i personalitzada a les famílies que sol·liciten una adopció que dona resposta a les observacions efectuades l'any 1992 en relació amb els terminis que transcorren des de la sol·licitud d'adopció fins que es tenia la primera entrevista amb els interessats.

En aquesta mateixa línia de resposta favorable de l'Administració a les consideracions del Síndic, podem referir que l'actuació d'ofici en relació amb la continuïtat entre la percepció del PIRMI i de les pensions no contributives, quan els beneficiaris de la primera compleixen seixanta-cinc anys, va cloure amb unes instruccions del Departament de Benestar Social en vista a garantir que els efectes econòmics de la pensió no contributiva esdevindrien efectius des del primer dia del mes següent a què es tingui dret, eliminant la pràctica d'haver de passar uns mesos sense ingressos a cobrar després com a endarreriments.

Una altra actuació d'ofici efectuada durant l'any 1993, en aquesta àrea, ha estat la de visitar els centres de menors dependents del Departament de Justícia, que ens han merescut una valoració molt positiva, si bé hem fet alguna observació que ha estat expressament acollida per aquest Departament de Justícia.

El creixement de les demandes dels serveis socials augmenta amb les dificultats de gestió; és per això que comentem alguns dels problemes detectats: per exemple, les demores per ingressar en residències de gent gran i la lentitud en la tramitació de les pensions no contributives que ens va moure a suggerir al Departament de Benestar Social que s'analitzés el circuit administratiu seguit, a l'efecte d'agilitar-lo, cosa, aquesta última, que sembla que s'ha aconseguit.

Ensenyament i Cultura. En l'àmbit de l'ensenyament i la cultura ens referim a la normalització lingüística, a l'ensenyament, a algunes dificultats en l'exercici del dret a l'ensenyament i qüestions connexes i l'accés a dipòsits culturals, com ara biblioteques i arxius. Entre les qüestions connexes al dret a l'ensenyament, en relatar un suggeriment en relació amb la funció pública docent, ens referim a l'existència d'un col·lectiu nombrós de personal interí que pateix una situació de gran inestabilitat laboral, que repercuteix negativament en l'exercici de la funció docent. Ens referim també, entre altres qüestions, a alguns problemes concrets sorgits en relació amb l'accés a estudis de persones amb minusvalideses físiques, com a conseqüència de l'incompliment en alguns casos de la normativa de supressió de barreres arquitectòniques, la capacitació d'educadors d'escoles bressol i la capacitació de personal docent per atendre infants amb necessitats educatives especials.

Justícia. Les queixes envers l'Administració de justícia o bé són trameses al Defensor del Poble o bé en determinats

casos es posen en coneixement del president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, a qui agraeixo públicament la tasca duta a terme amb vista a esmenar els greuges que els ciutadans en han posat de manifest en l'àmbit de la justícia a Catalunya. També ens hem permès fer unes reflexions sobre la conveniència de reformar l'Oficina Judicial. Comentem la situació de les víctimes del delictes i insistim en la necessitat de la creació a Catalunya d'una oficina de la víctima.

Per últim, en aquest apartat, ens referim a la situació dels ciutadans ingressats en centres penitenciaris de Catalunya que hem deduït de les queixes rebudes i de les visites efectuades a les presons. L'any 1993 he visitat personalment els centres de la Trinitat, de Wad-ras, Model, Ponent i Quatre Camins; en el primer trimestre d'enguany he visitat Brians i el proper dimarts espero visitar Girona i Figueres. Les visites de 1993 han suscitat tres actuacions d'ofici: la primera, en relació amb l'equip de tractament de Quatre Camins; la segona, relativa a l'activitat del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció, el Cire, que continua en tràmit, i l'última en relació amb la presó Model de Barcelona.

Queixes privades i consulta diària. En la secció dedicada a queixes privades intentem exposar la tipologia d'aquestes queixes que no estem habilitats a tramitar més que donant una informació a la persona que ens la planteja. En relació amb la consulta diària informem també de la tipologia de les qüestions que se'ns han presentat. Al llarg d'aquesta presentació m'he referit a diverses actuacions d'ofici i recomanacions i suggeriments de caràcter general la relació i exposició de la totalitat de les quals tenen, senyores diputades i senyors diputats, a les pàgines 13149 a 13179 del *Butlletí* d'aquesta cambra.

Quan m'he referit a l'àrea de pensions i de treball els deia que en el Llibre Segon feia unes reflexions sobre l'ocupació i sobre l'estat del benestar, reflexions que clouen unes consideracions dedicades a l'impacte de la crisi econòmica en la nostra societat, consideracions i reflexions que, com diem, per acabar l'Informe, no tenen altra pretensió que ser una modesta aportació del Síndic de Greuges al debat que sobre el model de societat ja ha començat i que la cruesa d'una situació econòmica adversa ha fet més evident que era necessari; tot això amb la confiança posada que el model resultant representi un progrés en el respecte als drets fonamentals i a la dignitat de la persona humana.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cañellas. I a continuació poden intervenir els representants o les representants dels diferents grups parlamentaris per formular preguntes o demanar aclariments.

Com és habitual, ho farem en l'ordre de menor a major. Per tant, en primer lloc, té la paraula —els recordo que en principi per a un temps màxim de deu minuts, malgrat que en això podem ser raonablement flexibles—, en primer lloc, en representació del Grup Popular, té la paraula la senyora Dolors Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Moltes gràcies, senyor president. No esgotaré el temps que vostè deia de deu minuts, perquè, com sempre, m'esplaiaré molt més quan podrem fer el nostre posicionament al si del Ple del Parlament.

De totes maneres, vull agrair un any més l'Informe de 1993 a l'honorable síndic i al seu síndic adjunt per aquest extens document i, evidentment, pel segon llibre que ells ens han fet. Però no vull –abans d'entrar en una consideració que vull fer– oblidar-me de felicitar l'honorable senyor Cañellas per allò que ens acaba d'anunciar, que vostè nomenarà una persona adjunta per tal de vetllar pels drets dels infants.

Crec que vostè haurà vist com any rere any hem anat demanant, en aquest cas pel que fa al Grup Popular, que es pogués crear aquesta figura, ja que era un mandat d'aquest Parlament.

Per tant, li expresso l'agraïment del Grup Parlamentari Popular. Jo he vist, quan vostè ens feia l'explicació, que tenia una sensibilitat, fins i tot, doncs, per aquests nens malalts que es troben en centres de pediatria amb llargues malalties i que puguin gaudir de l'ensenyament al qual tenen dret i que els correspon.

Jo li voldria dir, després d'haver-lo escoltat, que vostè ens fa una consideració molt important, és una consideració que tots coneixem, i és que a l'Informe d'enguany vostè, honorable síndic, ens fa la reflexió sobre l'impacte de la crisi econòmica en la nostra societat i en la societat estrangera que viu i treballa a Catalunya i el model fins i tot de societat que això comporta. Vostè també ens fa unes consideracions d'aquestes queixes de nombrosos ciutadans per la morositat a l'hora de pagar de les administracions o dels poders públics, d'aquestes exaccions, que fins i tot han estat altres anys motiu per part del nostre Grup que potser són excessives a l'hora d'aplicar-les en la seva quantia, i més ara que cada cop més les persones guanyen menys i fins i tot cada vegada hi ha més gent a l'atur, per tant és més difícil que tinguin guanys a casa; de com es queixen dels recàrrecs; dels cànoncs que s'apliquen a una quantitat d'impostos i de com anem veient que les persones més febles a causa d'aquesta crisi tan agreujada tenen una pèrdua de les seves «vivendes», uns per manca de poder atendre els lloguers mensuals i d'altres per no poder atendre els seus crèdits o els pagaments mensuals dels crèdits de la seva «vivenda», i això fa que perdin fins i tot una «vivenda» a uns preus que no poden accedir-hi ni a l'hora de la subhasta. Per tant, jo li voldria fer una pregunta, que davant de tota aquesta greu problemàtica que ve motivada per aquesta crisi econòmica i perquè cada cop més hi ha més gent sense feina, crec que ha d'haver-hi o ha d'existir la paraula solidaritat per part de l'Administració i per part d'uns i altres poders públics. Jo no sé si vostè ho ha fet arribar i m'agradaria conèixer si vostè veritablement ha notat que pugui haver-hi una solidaritat per part de tota l'Administració, de poder tirar endavant aquests greus problemes en el que es pugui per part de les administracions, tenint en compte que aquesta crisi és profunda i evidentment durarà un temps, i bastant llarg. I fins i tot vos-

tè es planteja que potser no es podrà mantenir o s'hauran de cercar alternatives, però mai no adoptar una mena d'estat de malestar, amb resignació i passivitat. Per tant, voldria saber quin ressò vostè ha captat, que no s'hagi de crear o no es creï, davant la passivitat –com deia– d'aquests poders públics, una mena d'estat del malestar. I fins i tot vostè també es planteja amb molta seriositat si la plena ocupació, tal com està concebuda fins ara, és encara realitzable.

Per tot el que he dit, honorable síndic, li ho agraeixo profundament, crec que serem més extensius en el si del Ple del Parlament, agrair un any més la seva explicació, i si globalment quan faci les respostes als altres grups si pot fer la que correspon al Grup Popular.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Efectivament, ha fet un ús molt ponderat del temps que li corresponia. I a continuació, en representació del Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la senyora Magda Oranich.

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president. Intentarem també fer un ús ponderat del temps que se'ns ha concedit, i voldríem començar amb la paraula, com ha fet la nostra companya del Grup Popular, la il·lustre diputada Dolors Montserrat, agraint al síndic la seva presència, agraint la celeritat amb què ha presentat l'Informe en aquest Parlament i en aquesta Comissió, i agraint també l'Informe que ens fa.

Hem estudiat detingudament aquest Informe, pensem que és un informe de molt contingut, estem d'acord que s'hagi respectat l'estructura d'anteriors informes de l'anterior síndic de Greuges i també amb les novetats i amb les recomanacions que fa la Sindicatura.

Tracta el síndic molts punts; entre altres, el tema de l'impacte de la crisi econòmica, que entenem que és un tema de màxima actualitat ara. Voldríem analitzar detingudament, com ho farem properament en el Ple, els diferents aspectes que tracta la Sindicatura, però voldríem, en aquests moments i en aquesta primera intervenció, fer esment al síndic de quins són els temes que més ens preocupen i també algun aclariment del que ja hem plantejat.

El primer punt que és recurrent –que cada any tracta la Sindicatura i cada any tracta aquest Grup Parlamentari– és el tema de l'objecció de consciència. Voldria dir al síndic que sàpiga que té el suport del nostre Grup quan diu que vol que el tema de l'objecció de consciència no sigui limitatiu, no es vulguin fer amenaces contra els objectors de consciència, sinó que, respectant la mateixa Constitució, el que han de fer els poders públics i en aquest cas el Govern central és el fet d'afavorir o, en tot cas, respectar els joves que prenen aquesta actitud. Entenem que aquest és un punt també de molta actualitat, perquè hi ha hagut darreres manifestacions per part d'algun ministre del Govern central que sembla més aviat que davant d'una situació que, diguéssim, ha desbordat les previsions de l'Administració han preferit una amenaça o una restricció d'aquest dret que no realment regular-lo com s'hauria de regular. Aquest és un punt molt important

per nosaltres. Ha dit el síndic que voldria que fos un servei socialment útil.

No voldria estendre'm en aquest tema, però sí, bé, explicar l'alegria quan el síndic diu que creu que hi ha una major conscienciació dels ciutadans en el tema dels estrangers i de la immigració. Jo voldria que això fos així; és a dir que això fos un inici de futur, que no tinguéssim en el nostre país cap tipus de problema.

Voldria dir-li també que evidentment en aquest any més que mai, que es parla que és l'any, no «es parla»..., no, és l'Any Internacional de la Família, aconseguíssim els visats per al reagrupament familiar dels immigrants estrangers. Voldria dir-li que aquest és un punt important i també coincidim amb el que ha dit el síndic, que aquesta és una de les maneres –segurament la prioritària– quant a integrar-lo a la nostra societat.

No tractarem tots els punts, perquè realment esgotaríem el temps i li hem promès al president que això no ho faríem, però sí que no deixaríem de parlar de dos o tres de darrers que creiem que són fonamentals.

Tema menors: en el tema menors estem totalment d'acord amb el síndic quan ens diu que la legislació és obsoleta i també amb tot el que ens ha fet felicitar-lo pel tema que ens ha parlat quant a l'adopció internacional i quant a la protecció dels menors en tot el que fa referència a la situació actual.

Tema normalització lingüística: també agraïm, lògicament, i sap que aquesta és l'opinió del nostre Grup, quant a donar suport a tot el que és el tema de la immersió lingüística en l'educació. Sí que demanaríem, però, al síndic una important defensa no ja de les poques persones que volen una educació en castellà, però sí una defensa dels catalanoparlants que encara tenim molts problemes en aquesta societat per poder-nos explicar sempre en la nostra llengua, que al cap i a la fi segueix essent encara la que està en un segon lloc. Per tant, demanaríem en aquest tema fermesa, perquè no fos que queixes individuals de persones que han volgut provocar un problema social a la nostra societat doncs portessin més interès que no el problema general de la societat catalana quant a la utilització de la nostra llengua.

Hi ha una queixa que he estudiat amb molta calma i que realment el síndic tracta d'una manera amb la qual també estem d'acord. El síndic ens diu, i crec que és un tema també de màxima actualitat, i voldríem en aquest cas sí fer una pregunta i que ens digués quina és la seva opinió quan ens diu «desprotecció de les parelles de fet».

Aquest és un tema que, evidentment, està en els mitjans de comunicació; entenem que hi ha una evident desprotecció de les persones en aquest camp i voldríem, per tant, saber, el síndic com pensa tirar endavant..., què pensa d'aquesta desprotecció o, en tot cas, si realment això afavoreix els drets més elementals de les persones que durant molts anys han conviscut en parella.

També, quan ens parla del PIRMI, voldríem dir-li que..., ens diu que hi ha un nou perfil de persona, que hi ha al PIRMI. Hem estudiant i sabem –i ho declarava la ministra

d'Afers Socials del Govern central fa dos dies– que més del 60% de peticions del PIRMI són casos de dones que no cobren les pensions de separacions o de divorcis, en aquest cas. Entenem que és una nova pobresa, la que s'està plantejant, que és la pobresa de les dones a les famílies monoparentals que, evidentment, mereixen també una protecció important. Voldríem demanar al síndic què pensa del tema, si realment té més queixes en aquest supòsit, si té coneixement que estan cobrant el PIRMI dones en aquesta situació –és a dir, famílies monoparentals, bàsicament dones; també podrien ser homes amb fills, però bàsicament són dones amb fills–, i si té consciència que la pobresa ha incidit realment en aquest sector.

I, finalment, per acabar el tema de la justícia, però també un tema important quant a serveis socials: el Síndic, voldríem dir si manté la seva postura de la inconstitucionalitat o la illegalitat de la Llei de benestar social quan se'ns diu del cobrament de les pensions íntegres de la gent gran internada a les residències. Quines queixes té d'aquest tema? Com pensa enfocar el Síndic la defensa de l'enorme quantitat de persones que tenen aquesta problemàtica?

Finalment, quant a les presons i Justícia, voldríem dir-li també que coincidim amb les seves apreciacions, però sobretot demanar-li –entenem que és un tema recurrent del Síndic, cada any, i que hi ha insistit molt, i que hi ha insistit aquest Grup Parlamentari, i és una idea pràcticament fixa d'aquesta diputada–, per l'oficina de defensa de la víctima, perquè de vegades –i ho sap molt bé el síndic, que ens coneixem fa molts anys de defensa dels drets humans en el Col·legi d'Advocats–, sovint, a les èpoques dures de la dictadura, defensar la justícia semblava més que era defensar la persona acusada que, evidentment, mereix tota defensa, però entenem que està absolutament desprotegida, la víctima, a la nostra legislació. Parla, el síndic, que té queixes de persones –de delictes de terrorisme– que no cobren diferents pensions, però no són només les víctimes del terrorisme que han d'estar protegides, sinó les víctimes d'altres delictes, que queden en una situació, segurament –i també li ho podria preguntar al síndic–, tan desprotegides, que no tenen sortida en aquests moments de crisi econòmica.

Per tant, novament, felicitar-lo per l'Informe, agrair-li la seva compareixença i demanar-li que tingui en compte els nostres suggeriments, a part que ens respongui les preguntes, o aclariments més aviat, que li hem fet en la nostra intervenció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyora Oranich.

A continuació li correspon el torn al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula l'il·lustre senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Voldria iniciar aquesta intervenció agraint la intervenció del síndic i del seu Informe, molt ben estructurat, com ja és tradicional en aquests casos, i felicitar-lo també per les noves incorporacions, algunes de les quals esperem, doncs, que es

puguin anar desenvolupant en el futur, però que sens dubte pensem que poden aportar millores a aquest Informe.

Voldríem agrair també la destinació del segon llibre a un tema tan important com és el de l'impacte de la crisi econòmica en la nostra societat i la consegüent davallada de l'estat del benestar, ja que aquest tema incideix sobre qüestions que d'alguna manera ja existien, però que fruit d'aquesta situació, doncs, es van agreujant. El mateix síndic ha mencionat –per posar un exemple– el tema de l'habitatge que, tot i que semblava que en l'actualitat se centrava en vies d'una certa solució, la realitat és que els problemes d'habitatge que tenen, especialment l'aspecte més jove de la societat, continuen essent molt problemàtics. Vam mencionar l'any passat –i creiem que serviria també per a aquest any– que l'anomenada «lleï fonamental del mercat» o la llei de l'oferta i la demanda continua no complint-se en el tema de l'habitatge; continua havent-hi molta gent buscant pis i continuen havent-hi molts pisos d'oferta, però la realitat és que la majoria de la població o es veu obligada a hipotecar un percentatge molt alt del seu sou per tenir un habitatge o no pot accedir a un habitatge propi i ha de mantenir-se vivint amb la seva família.

Tots els punts que surten en aquest Informe són d'una rellevància gran i ens agradaria fer un petit comentari sobre tots, però, donat que això és impossible, donat el període de temps de què disposem, nosaltres voldríem posar èmfasi en alguns temes determinats. Voldríem parlar, per exemple, del tema dels menors, que ja s'hi ha fet referència, també, i de la legislació obsoleta –que també s'ha mencionat– que hi ha en relació amb aquests temes. Ens ha semblat molt oportuna la seva afirmació i la seva voluntat de trobar una persona que vostè consideri de la seva confiança per dedicar-se al món de l'infant. Ens ha semblat, però, entendre, que això estava..., la possibilitat que això es dugués a terme estava condicionada a les disponibilitats econòmiques. Nosaltres voldríem, si pot ser, que ens expliqués d'una manera més exhaustiva, una mica com estan les converses perquè això sigui possible, i quines són aquestes disponibilitats econòmiques que caldria tenir per poder, realment, crear aquesta figura que seria de gran ajut sobre el futur de la societat, ja que és clar –i tots en tenim perfecte coneixement– que el futur de la societat es construeix a partir dels joves.

També voldríem agrair-li les constatacions que es fan en aquest Informe sobre els temes de normalització lingüística i també demanar-li que continuï amb la defensa del català, que tot i el que aparentment es pot arribar a creure si es llegeixen certs mitjans de comunicació, continua essent la llengua minoritzada, de manera activa, sobretot, en l'Administració perifèrica, i en altres elements de l'Administració, com pot ser la justícia. Per tant, creiem que encara s'ha d'avançar molt en el tema de la normalització lingüística per poder arribar a assolir un grau de plenitud de la nostra llengua.

Voldríem entrar, també, sobre una consideració genèrica que ens ha inspirat la menció que es fa a l'Informe, concretament, en el primer llibre, en la primera part, en la secció I, a les pàgines 13077, que fan referència a la circulació, i que

tenen bastant de semblança amb unes pàgines que van sortir, també, de l'Informe –concretament la 6081 i 80, de l'any passat, sobre la retirada de cotxes per la grua. Específicament, en el tema..., bé, en l'ús de la grua en certs municipis, per exemple, en el de Barcelona. Nosaltres voldríem saber quines mesures pot adoptar un ciutadà de Catalunya quan, després de sentir-se en indefensió respecte a l'Administració, i acudir al Síndic de Greuges, i després d'un informe positiu del Síndic de Greuges en relació amb el ciutadà –és a dir, que li dona la raó al ciutadà–, aquest ciutadà es torna a trobar en la mateixa situació i li torna a passar exactament el mateix. És a dir que l'Administració no ha fet cas de les recomanacions que ha fet el Síndic de Greuges.

Es pot llegir també a l'Informe d'enguany que vostès mateixos diuen que l'Ajuntament de Barcelona no ha escoltat les recomanacions del Síndic, per exemple, en l'ús de la grua per treure cotxes de la zona blava, però jo voldria posar un cas que afecta molts ciutadans. I el posaré com un cas pràctic: davant d'un ús indegut de la grua per part de l'Administració, quan l'administrat, el ciutadà, vol treure el cotxe, encara que porti fotocòpies del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, número 99, les pàgines que afecten..., no se'n surt. No se'n surt, i això, perdonin que posi un cas personal, però com que el puc documentar àmpliament, doncs, m'ha semblat que podria semblar oportú. A mi se'm va endur el cotxe..., la grua se'm va endur el cotxe en una situació que crec que era il·legal, i vaig parlar amb l'agent, amb el caporal, amb el sergent i amb el cap de la Guàrdia Urbana; els vaig lliurar còpia del que diu l'Informe del Síndic de Greuges, em van donar la raó, però no va actuar sobre el que havia d'actuar. Sé que aquest cas –que he exposat molt sintèticament i que em perdonaran que hagi exposat un cas personal, però és fruit que podia documentar-lo molt àmpliament– s'ha donat amb moltes altres persones. Llavors, no és que no et donin la raó: és que, simplement, no apliquen allò que haurien d'aplicar. Aquesta situació, que s'ha produït a bastament i en diversos casos, voldríem saber quina és la situació, quins són els següents passos que ha de fer el ciutadà per tal d'aconseguir sortir d'aquest bucle que es crea, en el qual l'Administració acaba no fent cas del que, d'alguna manera, ha subscrit en un altre indret.

Bé, com que crec que, realment, he excedit el temps, doncs, voldria acabar agraint novament la composició de l'Informe així com la seva estructura.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella.

A continuació li correspon al Grup Socialista. El senyor Abelló, l'illustre senyor Abelló, que, malgrat tot, ens ha fet arribar a la Mesa la voluntat de compartir o de repartir el temps que reglamentàriament li correspon al seu Grup entre l'illustre senyor Abelló i la illustre senyora Barenys. Aquesta Mesa no hi veu cap inconvenient, sempre que es respecti el període de temps que correspon al seu Grup; per tant, en primer lloc, té la paraula l'illustre senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. Respectarem el temps, no es preocupi. Senyor

president, honorable síndic, el nostre Grup vol fer una valoració de l'Informe que ha presentat avui a Comissió, tenint en compte que, evidentment, la valoració global la farem en el plenari, on correspon; sí que volem avançar que hem notat, en aquest Informe —que segurament podem parlar que és el primer informe pròpiament que han dirigit vostè i el seu equip, donat que l'anterior Informe estava molt condicionat pel temps que vostè va entrar— que notem més rigor i més profunditat en el tractament dels temes que es plantegen. Creiem que, des d'aquest punt de vista, hi ha un avenç qualitatiu en alguna de les qüestions que s'exposen.

Nosaltres voldríem tractar set o vuit qüestions d'aquest Informe. En primer lloc, voldríem tractar la qüestió que fa referència als immigrants estrangers. No hi ha dubte que és una qüestió que permet fer moltes reflexions i algunes preguntes. Nosaltres, al voltant del seu Informe, plantejaríem tres qüestions.

Vostè coneix que en aquest Parlament hi ha una comissió sobre l'estudi de la situació dels treballadors estrangers; hi ha dues qüestions que es plantegen tot sovint, i que no hem trobat —sobretot la primera— reflectides en l'Informe. En alguns casos d'aquests col·lectius es plantegen casos de discriminació racial, sobretot en qüestions que fan referència a l'entrada en alguns locals públics i, després, també, quant a moltes dificultats a l'hora de llogar habitatges. Fonamentalment, jo diria que aquestes són les dues qüestions que es plantegen. Voldríem conèixer si vostès han rebut queixes que van en aquesta direcció, de casos concrets de discriminació a l'hora d'exercir drets individuals i col·lectius d'aquests ciutadans i, després, si s'ha fet alguna actuació d'ofici.

En segon lloc, pel que fa referència a la necessitat que hi hagin serveis d'informació i assessorament de la situació d'aquests treballadors —que és una qüestió que també planteja tot sovint—, voldríem conèixer quina és la seva opinió sobre la necessitat d'aquests serveis d'informació, i de quina administració hauria de dependre; si considera millor que depengui de l'Administració municipal o hauria de ser impulsat per l'Administració de la Generalitat.

I, finalment, en aquest apartat, voldríem conèixer també la valoració que fan, després de dos anys de funcionament, del que és la política de quotes a l'hora de fixar criteris que, des del punt de vista del Grup Socialista, ha representat un avenç respecte a les polítiques que hi havia en anys anteriors, però també voldríem conèixer si des de la seva institució consideren que aquesta política ha ajudat, sobretot a l'hora de l'entrada de nous treballadors estrangers en aquest país.

La segona qüestió que voldríem plantejar fa referència a l'habitatge; vostès, en el seu Informe, hi dediquen un apartat prioritari, nosaltres també estem convençuts que és així. Voldríem conèixer en concret, en aquesta qüestió, tres qüestions: la primera, la seva valoració del que és la política d'habitatges de promoció pública, que es fa des del Consell Executiu de la Generalitat; després, si considera que són suficients els ajuts que es destinen a la rehabilitació d'habi-

tatges, i, finalment, el que fa referència al retard —que hi han importants queixes— respecte a les obres de reparació dels edificis que tenen patologies estructurals que, com han observat en el seu Informe, hi ha moltes queixes de ciutadans i de col·lectius de ciutadans en aquesta direcció.

El tercer apartat faria referència al medi ambient. A nosaltres ens ha sorprès que, precisament, en el seu Informe es digui que han disminuït les queixes respecte al medi ambient. Si no ho recordem malament, aquesta tendència ja s'observava a l'anterior Informe, i també ens resulta una mica sorprenent perquè la consciència mediambiental dels ciutadans en aquest país, precisament, el que demostra és tot el contrari, que ha augmentat en els darrers anys. Per tant, no acabem d'entendre què ha donat que la situació mediambiental i, per tant, les queixes dels ciutadans..., només cal observar qualsevol dia els mitjans de comunicació: han anat en augment al voltant de la contaminació ambiental dels rius, dels residus industrials, dels residus urbans; podríem parlar de qüestions d'aquestes... No acabem d'entendre que no hi hagin queixes.

De totes maneres, sí que ens agradaria també —i en tot cas, després en la seva exposició ho podria fer— que hi hagués algun tipus d'iniciatives més enllà de les queixes que hi hagi com a actuacions d'ofici. Nosaltres creiem que hi han alguns aspectes importants al voltant de la protecció del litoral, de l'entorn, del paisatge, com dèiem abans, dels residus, que segurament farien necessàries actuacions d'ofici.

El quart apartat és el de la sanitat. A nosaltres ens ha interessat molt, en conjunt, tot aquest apartat. Com deia al començament, hi ha hagut avenços quant al rigor de l'Informe i creiem que a l'apartat de la sanitat hi és; fins i tot crec que en el segon torn valdria la pena que desenvolupessin l'aspecte de salut mental, que per nosaltres és, segurament, el que s'ha tractat amb més rigor, però també voldríem conèixer algunes qüestions. En primer lloc, els avenços que hi ha hagut o no quant a les llistes d'espera, que és un apartat important del seu Informe. La segona qüestió seria quant als equips d'atenció primària; pensem que s'avança molt a poc a poc en la seva implantació i, per tant, des d'aquest punt de vista hem vist un estudi que han fet amb unes dades que, evidentment, han rebut de la Conselleria, i també voldríem conèixer la seva opinió, així com la necessitat que s'augmenti en els centres pel que fa referència a places per als malalts crònics, que també creiem que és una de les deficiències més importants que hi ha en l'Informe.

Quant a menors, jo crec que vostès han plantejat una qüestió que des del Grup Socialista ja fa molts anys que creiem que s'ha d'abordar. Nosaltres creiem que els temes dels menors no són ni d'una conselleria ni d'una altra, sinó que s'haurien d'abordar globalment, i, per tant, des d'aquest punt de vista és evident que la dispersió de competències entre diferents conselleries no ajuda a avançar en aquesta direcció. Per tant, primer voldríem conèixer la seva opinió si la dispersió de competències, sobretot entre Benestar Social i Justícia, ajuda a solucionar aquestes qüestions; la segona, ens felicitem que, finalment, hem vist clarament per part del

síndic que la Llei que va aprovar, la modificació de la Llei que va aprovar el Parlament quant a l'adjunt, la seva posició és clara. De totes maneres, tenim molt poca cosa més a dir, perquè de la seva exposició es dedueix que en aquests moments la paraula la tenim més nosaltres que vostès des del punt de vista pressupostari. Per tant, aquesta és una qüestió que s'haurà de debatre en aquest Parlament.

I finalment, quant als centres de menors, vostès parlen que els han visitat i voldríem conèixer la seva opinió sobre si hi ha realment infrautilització o sobredimensió dels centres. A nosaltres també..., el Grup Socialista, ja fa aproximadament dos anys, va visitar aquests centres i vam veure aquest problema i, per tant, ens agradaria conèixer la seva opinió sobre aquesta qüestió.

Finalment, a l'apartat que fa referència a justícia, que sempre, en un informe d'aquestes característiques, és dels importants, tres qüestions voldríem destacar. La primera, la que fa referència a la protecció de les víctimes del delictes; estem totalment d'acord amb la necessitat de la creació d'una oficina d'atenció a les víctimes del delictes. Vostès parlen d'una reunió convocada per la presidenta de l'Audiència Provincial a la qual van assistir, ens agradaria conèixer una mica les entitats i les institucions que hi van assistir i quina era la posició al voltant d'aquesta qüestió, i si creu que és imprescindible que la Generalitat creï aquest tipus —com han fet altres comunitats autònomes a la resta de l'Estat—, aquesta oficina d'atenció a les víctimes del delictes.

L'altre aspecte és el de presons. Parlen de diferents expedients d'ofici en la situació de la Model i, en concret, amb el Cire. Nosaltres voldríem plantejar tres qüestions fonamentals al voltant de les presons. Una faria referència a la situació de la Model; quan llegim el seu Informe veiem que, finalment, en funció de la informació que van rebre de la Direcció General i de la Conselleria de Justícia, entenem que aquest expedient d'ofici el donàvem per acabat. Nosaltres vam assistir fa molt poques setmanes a una visita a la presó Model, representant la Comissió de Justícia d'aquest Parlament, i creiem que des del punt de vista de la situació, en aquests moments, de la Model, sobretot des del punt de vista de la massificació, fa necessària la seva actuació per dues qüestions: la primera, creiem que cinc persones, cinc interns per cella, vulnera clarament els drets fonamentals de les persones i, després, perquè és impossible, en aquestes condicions, portar a terme polítiques de rehabilitació i de reinserció. Per tant, nosaltres creiem que difícilment els expedients d'ofici es poden donar per tancats mentre persisteixen aquestes condicions de la situació de la Model i, per tant, voldríem conèixer quina és l'opinió de la situació de la Model, que, des del punt de vista del Grup Socialista, com una presó en aquestes condicions, sobretot no tant per als preventius però per als penats, no reuneix cap de les condicions necessàries.

La segona qüestió faria referència al treball penitenciari. Es parla d'un expedient d'ofici; també aquest entenem que segueix obert respecte al Cire i, per tant, voldríem conèixer en quin estat es troba i les primeres valoracions que es fan al

voltant del treball penitenciari, que des del punt de vista del Grup Socialista es troben realment molt lluny del que seria necessari. I finalment, també, la seva opinió sobre la situació de la Trinitat, sobre la situació dels joves, que creiem també que és un dels aspectes més deficitaris quant a la política penitenciària a Catalunya.

Seguidament, senyor president, donaria la paraula a la senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, té la paraula la senyora Barenys. Malgrat tot, li recordo, li prego que sigui al màxim de breu. Gràcies.

La Sra. BARENYS: Sí, senyor president, seré molt breu. Honorable senyor síndic, jo tenia interès a fer-li dues preguntes o dos comentaris al seu Informe, sobre infància i sobre un decret de serveis socials.

Pel que fa referència al tema d'infància, el meu company ja n'ha parlat a grans trets, i jo voldria demostrar la meua satisfacció per la seva sensibilitat en els temes d'infància. Una bona part de les conclusions fan referència a una millora de les polítiques d'infància, a una millora necessària. I aleshores, a mi m'ha sorprès agradablement i interessadament l'anàlisi que vostè fa dels dos nivells d'atenció en serveis socials, primer nivell i segon nivell, i la descoordinació que existeix entre l'atenció primària i els serveis especialitzats, els equips EAIA. Aquest és un tema que, reiteradament, en els diferents informes que es presenten en aquest Parlament van sorgint. Aleshores, jo demanaria al síndic si ha pensat en alguna manera de poder resoldre aquest tipus de descoordinació, perquè en aquest moment en el Parlament de Catalunya estem discutint una llei fonamental que ha de solucionar, en teoria, aquest tema, que és la Llei de descentralització, desconcentració i coordinació dels serveis socials, coordinació entre els serveis socials de les diferents administracions, però també entre els dos nivells de primària i de secundària.

I l'altra pregunta al respecte era quina és la llista d'espera que vostès saben que existeix per atendre els menors pel que fa referència als equips dels EAIA. Vull dir, per tenir una idea del seu volum, de la seva globalitat. I l'altra... Ah, bé, i, a més a més, si havien fet alguna gestió davant dels mitjans de comunicació, alguna intervenció perquè donés compliment a l'actuació, a la Resolució 108/IV, de mitjans de comunicació en relació amb la infància. Aquest és un tema que hem discutit recentment en el Parlament, que és, sembla ser, molt difícil de complir, però voldríem saber si el Síndic ha fet alguna gestió en aquesta direcció.

I l'altra pregunta que jo li volia fer, senyor síndic, és la que fa referència a l'actuació d'ofici 1946/93, referent al Decret 195/1993, del qual la senyora Oranich ja ha parlat. Aquí també manifestar, doncs, la satisfacció del nostre Grup per la coincidència en la valoració d'aquest Decret i de l'expressió dels dubtes i la preocupació que sobre l'aplicació d'aquesta normativa vàrem manifestar en el debat del Ple del Parlament i, a la vegada, demanar-li, donat que aquest Decret, en aquest moment, com que no ha passat per la Co-

missió Jurídica Assessora, és un decret nul de ple dret, i com a conseqüència la seva aplicació en el supòsit que hi hagués alguna queixa no tindria lloc, perquè el Decret s'ha de tornar a replantejar, per dir-ho d'alguna manera, jo voldria saber si vostè coneix si hi ha hagut queixes respecte al desenvolupament o l'aplicació d'aquest Decret. Si vostè en té coneixement.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Finalment, en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Carles Viñas.

El Sr. VIÑAS: Sí, gràcies, senyor president, que també voldria fer-li un prec: seré molt breu en l'exposició global de l'Informe, faré algun incís, una o dues preguntes en concret, però també demanaria a la presidència que el senyor Descals i el senyor Carles Campuzano, tenint en compte que ens mantindrem estrictament dintre del temps, faran també unes preguntes concretes.

En primer lloc, voldria donar les gràcies a l'honorable senyor síndic per la seva presència avui en el Parlament per a la presentació del seu Informe; entenc també que aquest any jo diria que ha guanyat en sistematització; el fet d'incorporar-hi tres seccions més de les deu habituals, jo penso que ajuda i agilita la lectura i la comprensió de tot l'Informe; crec que ha sigut una troballa positiva. També considero molt positiu tot el Llibre Segon, el que fa referència a l'atur, a la manca de treball, a la societat del benestar, penso que està molt bé aquesta apreciació.

I baixant més o menys concretament ja pròpiament al que és l'Informe, quant a la normalització lingüística, que és un dels temes, doncs, que avui pot ser que ens influeix i que ens marca més, trobo molt bé tot l'Informe pel que fa referència al procés de normalització lingüística, la valoració del Síndic –valoració positiva– de les mesures previstes per la Llei de normalització lingüística, la no-separació de les aules, totes aquestes coses, però sí que també voldria demanar al senyor síndic que, tenint en compte que –i no és estrany per a ningú– si en aquests moments alguna llengua a Catalunya està discriminada és, precisament, la catalana, doncs, potser que és una de les coses que hauríem de mirar de tirar endavant de forma potser més positiva, tenint en compte, sempre, doncs, els drets fonamentals de totes les persones i de tots els ciutadans que viuen avui a Catalunya.

No sé. Vull dir, quant a barreres arquitectòniques penso que a l'Informe, doncs, continua parlant-se d'elles. He trobat també la resposta positiva a una demanda feta per l'honorable senyor síndic a la Universitat de Barcelona d'unes barreres arquitectòniques que s'han solucionat. Quant –dintre ja de Justícia– a la protecció de les víctimes del delictes, també penso que és una cosa que ens preocupa tots i tothom, i trobaria també molt positiva la creació d'una oficina de la víctima, penso que és important. Tot el que ha fet referència a les víctimes del terrorisme, doncs, és una cosa francament preocupant; el retard amb què reben subvencions, la impossibilitat que rebin subvencions els que només han quedat ferits i han tingut la sort de no morir-se... Vull dir, tot això.

Després –i ho estic tocant molt succintament per mantenir-me dintre del temps estricte–, quant a..., voldria preguntar-li aquí –faig una pregunta concreta a l'honorable senyor síndic–, quant a la immigració, la gestió de l'obtenció de permisos, visats i tot això, quina ha estat la resposta, doncs, que ha tingut o el resultat que ha obtingut amb la seva gestió d'aquest problema.

Quant a la sanitat, tornem a estar com sempre, amb els problemes de l'assistència primària, les llistes d'espera, que certament es van reduint però que hi continuen essent; tota la reforma de l'assistència primària, doncs, que està en marxa, però sí que alguna cosa que ha dit, doncs, m'ha fet baixar a un tema concret. Per exemple, quan ha parlat de la necessitat de l'ensenyament o de l'educació o d'un horari per a l'educació i l'ensenyament dels infants que per malalties greus o cròniques estiguin hospitalitzats.

Això vaig tenir una experiència molt positiva un cop que vaig anar a veure un nen a l'hospital de la Vall d'Hebron, un nen que era d'una altra comunitat autònoma però que els coneixia, i hi vaig anar el moment que el nen era a classe i vaig poder parlar amb els pares. Els pares, francament, estaven que veien visions i em van dir: «*Parece que estamos en otro mundo*». Això m'ho van dir uns senyors d'una altra comunitat autònoma; per tant, penso que és molt positiu que ho hagi recalcat l'honorable síndic.

Quant a –i m'ho van dir en castellà i per això ho dic en castellà–..., quant al problema del malalt mental, tornem a estar com sempre: el problema de la reinserció. Jo he de dir i recalco i dic sempre que el problema de la reinserció del malalt mental no és un problema mèdic, ni és un problema de les institucions, sinó que és un problema de sensibilització social. I, fins que no arribem aquí, d'això no arribarem a treure'n l'entrellat, tenint en compte, fins i tot, que, algunes vegades, aquesta falta de reinserció, aquest deteriorament del malalt, aquesta institucionalització ve afavorida precisament a l'hospital psiquiàtric mateix. I em fa l'efecte que jo ja donaria per acabada la meua intervenció i deixaria el senyor Descals i el senyor Campuzano que fessin les seves preguntes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Viñas. Per tant, té la paraula l'il·lustre senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Moltes gràcies, senyor president. Si em permet, voldria començar abans de fer la meua pregunta en concret amb un petit preàmbul.

En primer lloc, jo em sumaria als elogis fets per l'il·lustre representant d'Esquerra Republicana, que fa referència al plantejament i a la presentació de tot l'Informe. Em penso que és molt clar, és molt entenedor i es pot seguir molt bé. I continuant una mica en la línia de l'il·lustre representant d'Esquerra... de Convergència i Unió, el senyor Viñas, voldria afegir unes quantes coses pel que fa a la normalització lingüística.

I és, de fet, agrair a la Sindicatura de Comptes i a l'honorable síndic, el fet que observi en el seu informe sobre la normalització lingüística un fet –valgui la redundància– que

ni l'acte del 17 de desembre del 93, ni la Sentència del Tribunal Superior de Justícia del 24 de febrer d'enguany –si no m'equivoco– van tenir en compte, o si més no amb aquestes precisions. I diu així, i em sembla que és molt important: «El nou sistema educatiu implantat per la Llei orgànica del dret a l'educació i per la Llei d'ordenació del sistema educatiu introdueix un gir molt important en el funcionament dels centres, que és el Consell Escolar del centre com a òrgan de representació i decisió que estableix les grans línies educatives basades en les característiques pròpies del centre.» Això em sembla summament important, i no s'hi ha fet el subratllat que caldria.

«Aquestes línies educatives es concreten en el projecte educatiu, el qual, a Catalunya, conté el projecte lingüístic, a fi de disposar d'una planificació de l'aprenentatge de les dues llengües oficials. L'escola disposa d'una gran autonomia quant a la confecció dels currículums de les diverses àrees; si bé l'Administració educativa estableix un primer nivell de concreció obligatori, cada centre confecciona el programa concret tot respectant el marc fixat per la normativa vigent.»

Al meu entendre, és un element molt important a tenir en compte perquè la societat, en general, i pel que fa a la normalització lingüística, i especialment els pares i les mares que tenen els seus fills i les seves filles en edat escolar, s'impliquin en aquesta tasca del projecte educatiu on s'ha de plantejar l'educació individualitzada; per tant –ho repeteixo–, agrair que hi hagi aquest paràgraf tan entenedor i tan clar. I passant directament a la pregunta, a l'annex número 10 de la plana 13227, es fa una referència al manifest de Lillehammer, que és la crida feta pels nois i noies als governants de tot el món sobre la pau, sobre els drets humans i sobre el medi ambient.

Trobo que aquesta crida, aquest manifest és profund, és generós, és obert, és solidari, és emotiu i em penso que és possible. De fet, és un plantejament ètic que hem d'assumir, que hauríem d'assumir amb entusiasme. Per tant, la meua pregunta seria ja que la Sindicatura de Greuges ha publicat això al *Butlletí Oficial*, quines possibilitats hi ha que la Sindicatura pugui fer una difusió àmplia d'aquest manifest?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Descals. Per tant, i per cloure la intervenció en representació del seu Grup, té la paraula l'il·lustre senyor Campuzano.

El Sr. CAMPUZANO: Sí, gràcies senyor president. Nosaltres sempre hem valorat molt positivament el fet que la institució del Síndic de Greuges, en els seus diversos informes anuals, dediqui una part d'aquests a les condicions en les quals es desenvolupa el servei militar i també la prestació social substitutòria.

Creiem que l'interès que des de sempre la Sindicatura ha mostrat al voltant d'aquestes qüestions ha reforçat moltíssimes de les reivindicacions que bona part de la nostra societat té plantejades en relació amb aquestes dues problemàtiques.

Evidentment, el que considerem lògicament negatiu és que encara, i després de tants anys, aquests dos elements siguin reincidents en els informes del Síndic de Greuges, i enguany el Síndic de Greuges insisteix en algunes de les qüestions en què sempre s'ha anat insistint. Però també he observat que es fa especial menció d'una qüestió que ha estat, doncs, motiu de comentari per part dels mitjans de comunicació i per part dels mateixos responsables polítics, com ha estat el constant augment del nombre d'objectors de consciència que en els darrers anys, en el conjunt de l'Estat i molt especialment a Catalunya, s'ha anat produint.

Aquesta seria una primera qüestió, una primera pregunta a fer: a què creuen, vostès, que es deu aquest augment tan important del nombre d'objectors en el conjunt de l'Estat, i específicament en el cas de Catalunya?

Vostès, també en el seu Informe, fan menció d'un element que preocupa i que preocupa molt tots aquells joves que opten per arribar a objectors, que és aquest retard que es produeix en la incorporació. Vostès parlen de dos anys. En la pràctica s'arriben a produir retards de fins a tres anys, en la incorporació a la prestació social substitutòria.

Parlen també d'una certa manca d'informació al voltant d'aquestes qüestions. I en aquest context s'ha produït, fa escassos dies, la presentació per part del Ministeri de Justícia d'un anomenat Pla d'agilització de l'objecció de consciència. Nosaltres no sabem si la Sindicatura té coneixement d'aquest Pla del Ministeri de Justícia, per tal de superar els problemes que planteja l'objecció, en aquests moments l'exercici d'aquest dret. El nostre Grup fa una valoració negativa d'aquesta proposta del Ministeri de Justícia però, en tot cas, també ens agradaria saber quina és l'opinió de la Sindicatura, i molt en relació, molt en relació amb el fet que també fa escasses setmanes es va arribar a plantejar en concret, pel Ministeri de Defensa, la possibilitat d'endurir l'actual legislació en l'àmbit de l'objecció de consciència.

Nosaltres entenem que un canvi de la Llei d'objecció de consciència en un sentit regressiu aniria contra el temps i valdria la pena només recordar que el Parlament Europeu va aprovar, exactament el mes de desembre de l'any passat, un informe i unes resolucions en què es manifestava, precisament, en la línia del que aquest Parlament diverses vegades ja ha anat fent i que –diria jo– la majoria dels grups parlamentaris d'aquesta cambra hi coincidim. Aquest seria un primer apartat.

Un segon apartat faria referència a les qüestions relacionades amb el servei militar. A nosaltres ens preocupen dues qüestions bàsicament; d'una banda, és que, malgrat els anys que portem de democràcia, i això també ha estat notícia les darreres setmanes, al voltant de l'exèrcit es continuen produint situacions anòmales. Les «novatades» continuen essent vigents, l'incident que va haver-hi fa escasses setmanes amb aquell grup de soldats que havien optat per acollir-se a les COE, és una demostració que a les casernes de l'exèrcit espanyol passen coses que segurament no s'adiuen amb el marc constitucional i amb el marc legal.

Parlant precisament d'aquestes qüestions amb una associació de Catalunya, la informació per la defensa del soldat, ens apuntàvem un element que jo crec que hauria de ser motiu de treball i de reflexió: que és que, en aquests moments, la informació que reben els joves per tal d'incorporar-se al servei militar és suficientment confusa que molts joves opten per apuntar-se a unitats del tipus de les COE sense saber exactament a què s'estan apuntant i s'adonen de les conseqüències que això té per al seu servei militar un cop estan situats allí i després, amb moltíssimes dificultats, per tal de demanar un canvi de destinació. I en aquest sentit sabem que aquest organisme ha plantejat a la Sindicatura aquestes qüestions.

Ens preocupa, per tant, aquesta indefensió dels joves que opten per fer el servei militar, de trobar garantits l'exercici dels seus drets constitucionals i, en definitiva, potser realitzar un servei que en definitiva és un servei públic en unes condicions que podríem dir òptimes.

En aquesta línia ens interessaria saber des de la Sindicatura com es contempla la possibilitat de regular, de manera explícita i per llei, una carta dels drets dels soldats.

Ens sembla que caldria traslladar els que són els drets fonamentals de la Constitució també a les casernes. I en aquesta mateixa línia, el que sí que hem constatat és que lògicament el Síndic de Greuges no té competències en aquest àmbit; se'ns escapa entendre si el Defensor del Poble en té o no en té, però creiem que seria necessari que existís una institució clarament a la qual les persones que opten per fer el servei militar, es poguessin adreçar en el cas que els seus drets constitucionals fossin conculcats a les casernes, i que aquesta jurisdicció no fos la militar.

Avui continua vigent un codi de justícia militar jo diria que absolutament pre-constitucional, amb uns procediments absolutament allunyats d'uns procediments democràtics i que, per tant, no permeten que joves que han optat per fer el servei militar que veuen com la seva dignitat humana és qüestionada, trobin maneres per tal de defensar-se.

Creiem que és un element preocupant, sabem de la sensibilitat de la Sindicatura al voltant d'aquesta qüestió, sempre ens l'ha demostrat i, per tant, esperem també que, des del prestigi d'aquesta institució, ens pugui a tots plegats orientar per tal de garantir que, per una banda, un dret reconegut per la Constitució, com és el dret a l'objecció de consciència i, per l'altra, un deure que tenen molts..., un deure al qual opten molts joves d'aquest país, es puguin desenvolupar amb plena normalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Campuzano. Per tant, en acabat les intervencions per part dels grups en demanda d'aclariments i presentació de preguntes. Els senyors diputats i les senyores diputades són conscients de l'enorme quantitat d'aclariments i preguntes que s'han plantejat, la qual cosa sens dubte és important i interessant; per tant, aquesta Mesa entén que com ja és tradició en aquesta Comissió seria convenient de procedir a una suspensió per tal que l'honorable síndic, el seu adjunt i els seus col·laboradors puguin ordenar aquestes preguntes.

En principi, i vista l'experiència d'anys anteriors, considerem que la suspensió adequada podria ser de trenta minuts; per tant, d'aquí a trenta minuts es tornarà a reprendre l'activitat de la Comissió.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del matí i tres minuts i es reprèn a dos quarts d'una del migdia i quatre minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió.

Un cop ordenades i estructurades les preguntes, les demandes d'informació per part de l'honorable síndic i els seus col·laboradors, concedim la paraula a l'honorable síndic, el senyor Cañellas, perquè respongui a les preguntes i demandes d'aclariment que li han estat formulades pels diferents grups. Té la paraula l'honorable senyor Cañellas.

El Sr. SÍNDIC DE GREUGES: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, perdó pel retard, però el nombre important de preguntes, algunes d'elles amb alguns comentaris, ha fet difícil el treball de voler-ho recollir, i no sé si a alguna d'elles em descuidaré de contestar... Ho faré, si el senyor president hi està d'acord, no pels diputats que m'han preguntat, sinó per temes, i ja mencionaré el diputat o diputada que m'ha fet la pregunta; si d'algun diputat o diputada no dic el seu nom, que em perdoni.

En primer lloc la pregunta del senyor Abelló, del Grup Socialista, que em plantejava la discriminació i ens preguntava si hi havia hagut queixes o si hi havia hagut una iniciativa d'ofici per part del Síndic. No hi ha hagut queixes, no hi ha hagut cap queixa en aquest sentit, i tampoc no hi ha hagut una iniciativa d'ofici per part del Síndic. Havíem rebut alguna queixa i es va comentar a l'Informe del 92 —no sé si ho recordarà l'illustre diputat—, i quan ens han plantejat algun d'aquests temes, nosaltres hem suggerit, hem dit a l'interessat que s'adreçés a Governació, i hem instat —vam instar, després de l'Informe del 92, no és d'aquest any—, vam instar l'Ajuntament respecte perquè vetllés perquè aquesta norma de poder entrar en els locals públics es garantís, eh? Per tant, per una banda, vam adreçar els interessats que fessin la seva queixa a Governació i, per altra banda, vam demanar un seguiment per part dels ajuntaments en què havia passat alguna d'aquestes situacions, doncs, que vetllessin perquè es respectés aquest dret d'entrar en aquests locals públics, d'aquestes persones.

També el senyor Abelló, del Grup Socialista, em preguntava l'opinió sobre la necessitat de serveis d'orientació i de quina administració han de dependre —els immigrants, eh?—, ho preguntava. Senyor Abelló, estem d'acord: és necessari que hi hagin aquestes oficines d'orientació; és imprescindible que l'Administració fomenti la integració dels immigrants estrangers que estan al nostre país i, amb aquest objecte, és convenient que existeixi un servei d'informació i d'assessorament als estrangers en aquelles zones on hi ha un alt índex d'immigració. Això ho he dit ja en la meua intervenció, ho diem en el mateix Informe.

No ens hem pronunciat, el Síndic —creiem potser que no hauríem de fer-ho—, sobre de qui ha de dependre aquesta oficina d'orientació. Coneixem alguna existència d'alguna d'aquestes oficines; sobretot ja en vaig parlar i ho vaig mencionar l'any passat, en l'Informe i en la meua intervenció aquí, en la Comissió, de la gestió unificada del Govern civil de Girona, que ho fa. Per tant, tenim notícia d'aquesta oficina de gestió unificada de Girona, que creiem..., i ho valorem molt positivament, i en aquest sentit nosaltres, en el nostre Informe, demanem que es creï aquesta oficina de gestió.

També el senyor Abelló, també en temes d'estrangers, d'immigració, em demanava l'opinió sobre la política de quotes: si aquesta ajuda per entrar els treballadors..., no els treballadors immigrants. Nosaltres creiem que la política de quotes suposa, en definitiva, afrontar una mica el problema i, per tant, no ignora el problema. Per tant, nosaltres creiem que és ja un progrés, és un pas positiu, aquesta política de quotes. Creiem que, amb les limitacions del nostre país, hi ha d'haver uns límits a l'entrada, i diria que la política que s'està duent a terme ara, en aquest moment, de quotes, encara es fa difícil, és encara recent, per fer-ne una valoració. Per tant, no n'hem fet una valoració, però sabem si s'ha fet de forma restrictiva o no; per tant, no puc opinar sobre la valoració d'aquesta política de quotes. Tanmateix, creiem que és un progrés i que, per altra banda, crec que afronta el problema amb un cert coratge —amb unes limitacions, però amb un cert coratge—, i per tant, que era millor no ignorar-la.

L'honorable diputat de Convergència i Unió, el senyor Carles Viñas, em demanava resultats de la intervenció del Síndic en la gestió i obtenció de permisos de treball i visats de reagrupament. Nosaltres tenim informació que ha millorat el termini de resolució dels permisos de treball; s'ha accelerat, s'ha fet el temps més breu i, per tant, s'ha avançat en aquest sentit. També hem aconseguit, com a Síndic, per unes intervencions d'una queixa que vam tenir, que a través del Defensor del Poble es concedeixin visats de reagrupament. Encara, però, com ja hem dit en l'Informe i ho hem subratllat en la meua intervenció, encara hi ha, desgraciadament, problemes sobre els visats aquests per al reagrupament familiar. Em fa l'efecte que és un tema en què haurem d'anar insistint; crec que és un tema que no el podem abandonar i, per tant, jo diria que s'ha avançat, però possiblement, com moltes de les coses que tots desitjaríem i voldríem, encara està molt lluny d'haver aconseguit el nivell que tots hauríem esperat d'una societat més justa, com la que nosaltres —tots plegats, tots els grups parlamentaris d'aquest Parlament i el Síndic de Greuges— defensem. Em fa l'efecte que aquesta pregunta també me l'ha fet la senyora Magda Oranich; perdó, el senyor Carles Viñas i l'honorable diputada senyora Magda Oranich.

Ara entraré, també, en una sèrie de preguntes que m'ha fet el diputat senyor Campuzano, de Convergència i Unió. Algunes d'elles semblava que eren uns comentaris; intentaré..., n'ha fet diverses i intentaré, almenys, donar un perfil a cada una de les preguntes o dels comentaris que em feia. Em demanava possibilitat de crear una figura o institució que

defensi els soldats. Senyor diputat, jo li diria que el Defensor del Poble —em penso que també ho preguntava— té competències per a intervenir en els aspectes de l'administració militar; no en tenim nosaltres, com a Síndic de Greuges, però sí que ho pot fer el Defensor del Poble. Moltes vegades, queixes que ens han arribat a nosaltres, nosaltres les estudiem i les enviem al Defensor del Poble i amb uns comentaris, ens permetem alguns comentaris o suggeriments perquè el Defensor del Poble pugui actuar.

Haig de dir-li que el Defensor del Poble, en aquest sentit, com deia, pot intervenir, i ho ha fet bastant sovint; ho ha fet amb èxit, per exemple —i ho poso com un exemple—, el Defensor del Poble va aconseguir tancar algunes presons militars que no estaven en condicions que garantissin els drets dels soldats. Per tant, aquesta iniciativa, aquesta pregunta que em fa, aquest suggeriment, el tindrè en compte, ho estudiarem, i amb una possibilitat que nosaltres tinguem, doncs, suggeriria al Defensor del Poble, per veure si ells han fet ja alguna cosa que jo desconegués i, si no, l'interessaria que estudiéssim aquesta possibilitat, eh?

També el senyor Campuzano, que em demanava què penso de la proposta del Ministeri de Defensa sobre la possibilitat d'endurir les condicions de l'objecció de consciència. Bé, estem absolutament..., aquest és un tema que m'ha preocupat molt. En l'Informe ho hem manifestat, en la meua intervenció també ho he manifestat; crec que havíem aconseguit..., no potser el nivell que tots plegats hauríem desitjat, però havíem obtingut un cert reconeixement d'aquests drets i, per tant, seria enormement negatiu i seria, vertaderament, fer marxa enrere, molt, molt negatiu. Crec que hem d'intentar, de totes totes, pensar que això no es produeixi, encara que hi hagi aquestes notícies que hem pogut llegir en els mitjans de comunicació, i que són molt, molt preocupants.

Li haig de dir que, abans de poder presentar l'Informe aquí al Parlament, aquest era un tema que a mi mateix, amb els meus col·laboradors, ens havia preocupat, i tinc prevista una reunió amb el Defensor del Poble, amb el DP, per poder estudiar què podem fer per evitar, si és possible, aquest perill. En aquest sentit, hi havia la preparació de l'Informe, que m'ha impedit desplaçar-me a Madrid, i per altra banda, també, perquè esperàvem que d'una forma més o menys immediata poguéssim resoldre's la interinitat de l'actual defensor del poble en funcions, que em semblava que una iniciativa d'aquest tipus podria ser millor amb un defensor del poble ja elegit pel Congrés i pel Senat. Però, tanmateix, hem tingut algunes converses telefòniques amb el defensor del poble i amb els seus adjunts, i aquest és un tema que els preocupa a ells i ens preocupa molt a nosaltres, i per tant em comprometo, senyor diputat, que serà un tema en què continuarem insistint i continuarem vetllant i intentarem, doncs, si podem fer alguna gestió, alguna manifestació que eviti, doncs, una marxa enrere en aquest tema.

També el senyor diputat, el senyor Campuzano, em demana per què crec que hi ha aquest augment d'objectors de consciència. Això seria una mica llarg, explicar-li-ho, però jo crec que hi ha en aquest país, a Catalunya sobretot, per-

què és més important a Catalunya que en altres comunitats autònomes, però li diria que hi ha autènticament un canvi de valors, que es pot veure, és molt obvi, i també, jo diria, un canvi de cultura entre els joves, entre els que són més joves; aquí hi ha..., molts dels plantejaments que es fan avui haurien estat bastant més difícils de fer, doncs, uns quants anys endarrere. Per tant, jo crec que el dret sempre s'ha d'ajustar una mica als processos d'evolució que fa la societat. La societat ens demana avui una sèrie de coses que nosaltres hem de sentir i hem de valorar i hem d'intentar resoldre, i, per tant, jo crec que aquest augment d'objectors es deu molt a aquest canvi de valors i canvi de mentalitat, de cultura sobre aquest tema. No crec que hi hagi, en aquest sentit, una actitud d'una major comoditat o d'una joventut que es pogués presentar a l'opinió pública com desinteressada pels problemes de la societat i de solidaritat; no crec que sigui d'aquesta manera, sinó, vertaderament, en el tema més aviat més fonamental, que són els valors i la cultura.

Sí, també em preguntava el diputat senyor Campuzano sobre possibilitat de regular una carta del dret dels soldats, sobretot en el tema de maltractaments. Bé, aquest és un tema que m'ha interessat molt, el plantejament que ha fet el senyor diputat. Estudiarem aquest tema amb els meus assessors i, en el moment més aviat que pugui, exposaré també les reflexions que farem sobre aquest tema, i tenint en compte els suggeriments, els plantejaments i l'explicació que ha fet el senyor diputat, ho posaré en coneixement, amb un petit informe nostre, del defensor del poble, perquè ell, que té capacitat i que té possibilitat, pugui endegar les activitats o pugui endegar la possibilitat que s'estudiï o es pugui tirar endavant una carta, la redacció d'una carta dels soldats. Veurem quines possibilitats hi han, però, senyor diputat, estigui absolutament segur que nosaltres estudiarem l'assumpte amb molt d'interès i en parlarem amb el defensor del poble.

Sí. El senyor Portabella, d'Esquerra Republicana, em preguntava quines mesures pot adoptar el ciutadà quan l'Administració no fa cas de les recomanacions del Síndic. Miri, el Síndic no és..., no tenim poder executiu, ja ho sap. Nosaltres només podem fer recomanacions, suggeriments... Com deia abans, em pensava que les administracions serien menys col·laboradores del Síndic, i haig de reconèixer que, potser en un moment donat —quan encara no era síndic—, creia que les administracions eren menys sensibles al que podria, el Síndic, plantejar, i veig que, vertaderament, com els he dit abans en la meua primera intervenció, doncs, quasi el 75% de suggeriments que fa el Síndic, les administracions els recullen positivament. Molt pocs ens diuen que no, i alguns, doncs, encara no ho sabem, però vull dir que crec que el tema que l'Administració és sensible és ja un fet positiu.

En aquest cas, el ciutadà el que ha de fer és, si no es fa cas de les recomanacions del Síndic, anar per la via judicial i, per tant, a l'Administració corresponent. Però parlant ja del tema que el preocupava més —i el posava com un exemple el senyor diputat—, li haig de dir que sobre aquest tema de la grua municipal hi ha un desacord, com s'ha vist molt clar, entre el Síndic i l'Administració. Li haig de dir que hi

ha una sentència del Tribunal Superior que anul·la aquesta previsió de l'ordenança municipal, i, per tant, no solament hi ha un pronunciament del Síndic en aquest sentit, sinó que hi ha també un pronunciament del Tribunal, i que l'Ajuntament hi ha recorregut. Per tant, el ciutadà només haurà..., el que pot fer és adreçar-se als tribunals i si, malgrat aquesta sentència, s'aplica, nosaltres anirem insistint sobre aquest tema. Però, en definitiva, em fa l'efecte que és un tema pendent, perquè —com deia— l'Ajuntament ha recorregut contra aquesta sentència.

Llavors agruparé tres preguntes que m'ha fet el senyor Abelló, del Grup Socialista. Em preguntava: valoració de la política d'habitatges de protecció pública. «Són suficients» —em demanava també— «els ajuts previstos?» I, finalment, els retards en la concessió dels ajuts. Senyor diputat, té tota la raó —ja nosaltres ho hem assenyalat en el nostre Informe—, hi ha una gran disfunció entre la demanda i l'oferta. Ja ho deia, desgraciament, en l'Informe del 92 i amb motiu del nostre Informe del 92 ja vam fer-ho patent a les diverses administracions. Anirem insistint sobre aquest tema; no podem oblidar que ha estat un any de restricció pressupostària molt important. I si em va moure a mi, doncs, a plantejar en el Llibre Segon el tema de la repercussió de la crisi en les queixes que arribaven al Síndic, i, per tant, que creia que havíem de fer una valoració, un dels temes importants que ens preocupaven —i per això ho vam subratllar— és que, com a conseqüència d'aquesta crisi i aquesta limitació pressupostària de les nostres administracions, aquest tema en comptes de millorar respecte al que havíem marcat en l'Informe del 92 o havíem assenyalat en l'Informe del 92, doncs, s'ha agreujat aquest any 93, i, per tant, doncs, insistirem en els tres temes conjuntament, perquè van bastant junts, és a dir, no en puc fer una valoració, si ja el 92 deia que era insuficient i que hi havia una disfunció, i continuen subsistint les mateixes, diguéssim, mancances que assenyalàvem ja en l'Informe del 92. *(Pausa.)*

Després també el senyor Abelló em preguntava iniciatives d'ofici que havíem fet el Síndic en temes de medi ambient, de residus, d'impacte ambiental i s'estranyava una mica que haguessin disminuït les queixes dels ciutadans respecte a aquests temes de medi ambient. Nosaltres en l'Informe el que assenyalàvem —el que passa és que potser no estava prou correcte, doncs, en l'estadística que havíem fet— és que el que havien minvat eren les queixes que feien referència al soroll, no en aquests altres aspectes més amplis del medi ambient. Per tant, en aquests del medi ambient, doncs, han augmentat: l'any 92 hi havien hagut 107 queixes; l'any 93, 137; per tant, han augmentat les queixes sobre temes de medi ambient. El que havien disminuït —llavors en el conjunt fa que disminueixin— aspectes, sobretot, molt de sorolls, de veïns, d'instal·lacions que molesten els ciutadans, de bars, etcètera..., que això, doncs, com que hi ha hagut moltes intervencions del Síndic en aquest sentit i dels poders locals, també, doncs ha fet que possiblement hagi millorat i no hi hagin tantes situacions que els ciutadans puguin denunciar.

Ara, entrarem en el tema de sanitat, eh? El senyor Abelló també em preguntava pel tema dels malalts crònics, l'augment de places en residències. Nosaltres, en el nostre Informe, dèiem ja que s'havien d'adoptar –i ho demanàvem– les mesures convenientes per evitar la marginació i el rebuig dels col·lectius més desprotegits: ancians, drogo-dependents, malalts mentals i malalts de sida, amb la creació de centres especials, la potenciació de l'assistència domiciliària i programes sanitaris que recullin les seves característiques diferents. Nosaltres creiem que ja s'han pres algunes mesures molt importants, que subratllem que són molt importants. Però, tanmateix creiem que encara s'han de potenciar, són aquestes mancances que tenim i que no podem quedar satisfets, però que creiem que també hem de subratllar, doncs, que hi ha uns programes importants com és, per exemple, el programa «Vida als Anys» i equips PA-DES, Programa d'atenció domiciliària. Això ho trobaran vostès en el nostre Informe; creiem que això és important de subratllar-ho, que és una activitat, doncs, vaja, molt reeixida; desgraciadament, tornem a trobar-nos sempre amb els recursos limitats. Per tant, el que nosaltres fem, d'una forma, doncs..., perquè aquesta és la nostra funció, és demanar doncs que es potenciïn aquests programes, perquè trobaríem unes millors solucions en aquesta possible marginació de certs sectors de malalts crònics.

El senyor Abelló també em preguntava si hi havia hagut avenços en les llistes d'espera. Nosaltres sobre aquest tema de la llista d'espera, si em permeten, doncs, els llegiré el que diu exactament el nostre Informe. Dèiem que «cal que l'Administració» –dèiem– «sanitària adopti les mesures necessàries a fi d'eradicar les llistes d'espera en els serveis sanitaris; adequar els serveis a la demanda social del moment és indispensable per garantir el dret del ciutadà a la protecció de la seva salut.» Per aconseguir això hem suggerit, el Síndic ha suggerit al Departament de Sanitat una interpretació àmplia dels conceptes de negació d'assistència mèdica i assistència urgent de caràcter vital, que inclogui les llistes d'espera, per tal que l'interessat es pugui rescabalar de les despeses ocasionades amb motiu d'una assistència mèdica privada. És a dir, per poder evitar, doncs, mals pitjors, quan hi ha unes llistes d'espera extraordinàries, els usuaris podrien anar, doncs, a altres institucions per poder rebre l'assistència sanitària que els és vital. En aquest sentit, nosaltres demanem, hem demanat al Departament de Sanitat que tinguin una actitud i una interpretació més àmplia i que estigui més atent, doncs, al tema de les llistes d'espera en aquests malalts que a vegades necessiten una atenció que no pot esperar malauradament en aquestes llistes. Per tant, aquesta és una recomanació que hem fet al Departament. Creiem que el Departament és sensible a aquest tema, i esperem..., i algunes vegades ens han vingut queixes de gent que demana aquest rescabament –algunes vegades no l'ha obtingut–, i nosaltres insistim a la Conselleria que, si és possible, es faci front a aquest rescabament de despeses que ha hagut de tenir el malalt.

El senyor Abelló també em preguntava quina era la meua opinió sobre els equips d'atenció primària. Bé, nosaltres

creiem que això és molt important, ho hem dit en l'Informe, creiem que cal intensificar els esforços en la creació d'àrees bàsiques de salut i en la implantació –dèiem– d'equips d'atenció primària per tal que la reforma de l'atenció primària es completi abans no finalitzi el termini previst de la Llei d'ordenació sanitària, que recordava també el senyor diputat, que és l'any 1996. Creiem que s'ha avançat poc –ho hem dit– aquest any 93; hem tingut converses amb el Departament, i cal i hem demanat que hi hagi una potenciació de l'atenció primària. Com sempre, ens hem trobat amb aquesta barrera bastant difícil de superar que són les limitacions pressupostàries, no? Creiem que això, i per això el Síndic no solament continuarà insistint, també demano als senyors i senyores diputades que el tema del finançament de sanitat, doncs, es pugui solucionar per poder millorar totes aquestes mancances o dèficits que té el Departament, que no és voluntat dels gestors del mateix Departament, sinó moltes vegades degut a la manca de recursos.

Passem ara a treball. La diputada senyora Magda Oranich em preguntava per la desprotecció de les parelles de fet. Bé, nosaltres en l'Informe ja en parlàvem, creiem que els poders públics han de considerar la conveniència de protegir les parelles de fet, sobretot quan perdin el company o la companya de qui depenen econòmicament. Nosaltres també afegíem que l'extinció de les pensions de viduitat per contraure noves núpcies obliga les parelles que percebin pensió de viduitat a renunciar al matrimoni per tal de no perdre la pensió; és a dir, tots aquests són temes que a nosaltres ens preocupen i hi anem insistint. D'altra banda, el Tribunal Constitucional ratificà la constitucionalitat de la normativa vigent pel que fa a l'exigència del vincle matrimonial per accedir a la pensió de viduitat, i que aquest requisit no contravé els articles 10, 4 i 39 de la Constitució espanyola.

Tanmateix nosaltres creiem que resta pendent que els poders públics considerin la conveniència de protegir aquestes situacions; per tant, ha d'atorgar similars ajudes a les persones no casades i que depenen de la seva parella quan aquesta mori. Nosaltres creiem que, en això, hi hem d'insistir, als poders públics, perquè ho tinguin en compte. Senyora diputada, estic d'acord amb vostè: encara hi ha una desprotecció d'aquestes parelles. I, per tant, crec que nosaltres hem d'insistir, doncs, en aquest sentit.

La senyora Dolors Montserrat, del Grup Popular, també en temes de treball, em preguntava si la plena ocupació és avui encara realitzable. Jo li diria que probablement no, tal com la coneixíem fins avui o fins ara. Però cal –i en aquest sentit vam creure que era important al Llibre Segon del nostre Informe del 93– cal continuar, pels poders polítics i les administracions, cal continuar adoptant mesures enèrgiques per tal de garantir el dret al treball entès com una ocupació socialment útil, i entre aquestes mesures nosaltres parlàvem de fomentar la universalització del reciclatge professional. Creiem que això és una obligació ineludible dels poders públics, de posar les condicions necessàries perquè els agents socials puguin dialogar i pactar. I, per tant, creiem que hi pot haver treballs alternatius, que hi haurien d'haver iniciati-

ves, i demanaríem, doncs, a les administracions i als grups parlamentaris la imaginació suficient per poder, doncs, superar aquesta crisi, que, com dèiem, potser no és conjuntural, sinó estructural, i que hauríem de trobar fórmules alternatives a aquesta cada vegada més greu situació de manca de treball.

El senyor Abelló, sobre serveis socials, ens preguntava sobre la utilització i dimensió dels centres de Justícia. Nosaltres en l'Informe ja dèiem –a la pàgina 13176– que és, efectivament, millorable el grau d'utilització; la Conselleria ha posat ja en alguns programes..., per exemple, per poder, doncs, utilitzar més aquests centres, i per tant hi han molts menors de setze a divuit anys, que no són de Justícia, que també estan acollits en aquests centres com a centres de dia. Per tant, hi ha una voluntat d'una ocupació al més àmplia possible d'aquests centres.

Ja nosaltres assenyalàvem que hi han algunes situacions que, efectivament, potser s'haurien de millorar, però jo els voldria dir –i potser perquè, doncs, també les senyores i els senyors diputats també potser han visitat aquests centres–..., però, tanmateix, jo crec que és un dels centres..., aquesta xarxa que ja existeix a Catalunya és, pràcticament, quasi l'única que hi ha a l'Estat. I, per tant, jo crec que tots plegats hem de treballar-hi, jo diria, amb molt d'interès, no amb una actitud crítica, sinó amb una actitud de potenciar-ho, perquè, vertaderament, ens dona un nivell que no existeix a la resta de l'Estat. I, per tant, doncs, com que totes les coses són millorables, les hem de millorar, hem de demanar que es millorin, però, vertaderament, per mi, doncs, no he pogut..., no assenyalar a l'Informe una certa satisfacció d'aquests centres, perquè eren i són molt importants.

Tinguem en compte, per exemple, que en alguns d'ells vénen gent d'altres comunitats autònomes perquè no saben on fer-ho, i és un dels temes que en la meua ponència que vaig fer, en la reunió que vam tenir dels diversos comissionats parlamentaris i el Defensor del Poble el mes de setembre, a Madrid..., nosaltres demanàvem, jo demanava en aquella reunió, en la meua ponència que féssim conjuntament amb el defensor del poble i els altres comissionats una petició perquè els menors de setze i divuit anys poguessin complir condemna no a les presons sinó en aquests centres; això que ja molts jutges ho han acceptat i s'accepta i es porta a terme, que és molt positiu per a la rehabilitació d'aquests nois i noies, però, desgraciadament, com que no està previst en el Codi penal, algunes vegades això no es porta a terme. Jo demanava una iniciativa conjunta per demanar aquesta millora i fer una crida a la Judicatura en aquest sentit, no?

A mi em fa l'efecte que aquest és un tema important i que el seguirem, senyor diputat; no en tingui cap mena de dubte. Aquest és un tema que nosaltres creiem que és un tema molt interessant i que s'està fent un esforç, que, com totes les coses, és millorable i ha de ser millorable, i, per tant, que nosaltres el seguirem amb molta atenció.

La diputada, la senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista, preguntava les gestions en aplicació de la normativa de

protecció de menors a mitjans de comunicació, que si havíem fet alguna cosa. Aquest és un tema que, desgraciadament, tenim poques competències, però, tanmateix, nosaltres hem demanat –i ho vam haver de fer a través de l'instrument que la Llei ens marca, a través del Defensor del Poble, i ho vam fer amb el defensor del poble–, algunes vegades, en algunes situacions concretes que vam conèixer i que vam sentir, doncs, molt afectats per aquestes públiques..., o aquestes imatges que es transmetien pels mitjans de comunicació, vam demanar la intervenció del fiscal general de l'Estat perquè hi intervingués, eh? Aquesta és una situació que ens ha de preocupar a tots i que en aquest sentit, doncs, també els demanaria el seu ajut i la seva col·laboració.

Jo també, com a síndic, tinc demanada una entrevista amb el degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya, perquè és un tema que no ho porta com una queixa el Col·legi –vull que el degà ho entengui en el moment que jo parlaré amb ell: que no és una queixa–, però sí que, vertaderament, el Col·legi de Periodistes ens ha donat un exemple extraordinari, amb el seu Codi deontològic, el primer també de l'Estat; jo li demanaria, perquè no és..., el que pot fer el Col·legi de Periodistes sobre aquest tema, no? Per tant, com que els demano també el seu ajut i la seva col·laboració, també demanaré aquest ajut i aquesta col·laboració al Col·legi de Periodistes, al seu degà; estic segur que comparteix amb tots nosaltres aquestes mateixes inquietuds, però que, vertaderament, s'ha de començar a posar fil a l'agulla.

Senyor president, tenim temps, encara? *(Pausa.)*

La senyora Rosa Barenys –intentaré ser breu, eh?– també em demana si..., aquesta llista d'espera per atendre els menors a l'EAIA. En aquest moment no tenim aquí..., no li puc contestar quin és el nombre de la llista d'espera avui, però, com es diu en l'Informe, han augmentat de l'any 92 a l'any 93. Ara no li puc donar la xifra exacta, eh? En qualsevol moment, li puc fer arribar a mans.

(Pausa.)

Ara hi han dues preguntes, una de la senyora Magda Oranich i l'altra de la senyora Rosa Barenys, sobre aquest Decret de pensions, i la de la senyora Rosa Barenys ens feia..., si hi havia hagut algunes queixes quant a l'aplicació. No, no hem rebut cap queixa, eh? Per tant, en aquest sentit, no hi ha cap queixa, no?

Quant a aquest tema, jo, per ser més estricte, perquè ha estat un tema una mica polèmic, doncs, voldria ajustar-me molt al que hem fet al Síndic. Si em permeten, encara que ho tenen vostès en l'Informe, llegiré el que nosaltres vam posar.

Nosaltres dèiem, en el nostre..., vam... Com saben, aquesta és una actuació d'ofici que vam presentar nosaltres, després d'una intervenció que vam tenir en el Síndic els diputats senyora Rosa Barenys i senyor Xavier Soto. Nosaltres, estudiant el tema –vam demanar la informació a la Conselleria–, nosaltres dèiem i diem que, quant al procediment, al reglament executiu d'una llei, Llei de serveis socials, hi ha una omissió del Dictamen de la Comissió

Jurídica Assessora i, per tant, això pot implicar una nul·litat de ple dret. Per tant, demanàvem a la Conselleria que rectifiqués aquesta anomalia que existia perquè es podia trobar amb una situació, doncs, no fàcil ni agradable, no?

Nosaltres, quant al contingut i redacció, creïem que..., fèiem la recomanació que «si es considera necessari que formi part de l'ordenament jurídic, que es dicti un nou decret previ dictamen de la Comissió Jurídica que incorpori les previsions d'ordres relatives al seu abast subjectiu.» Nosaltres creïem que això modificava substancialment el contingut del primer Decret, del 4 d'octubre, de la redacció del primer Decret, i per tant aquesta Ordre del 4 d'octubre, que era una millora substancial del contingut, tenia de fer-se que s'incorporés, que es tingués en compte el Decret aquest al Dictamen de la Comissió Jurídica. La nostra recomanació va ser acceptada pel conseller, eh?, i, per tant, nosaltres en farem un seguiment.

El senyor Portabella, d'Esquerra Republicana de Catalunya, em deia: «conversacions i disponibilitat econòmica per integrar la figura de l'assessor o adjunt de menors». He parlat en l'Informe, que ja assenyalava el mateix..., el senyor diputat, que aquest és un tema que hi ha un aspecte que estava, una mica, fora de nosaltres, que és el tema del pressupost. Jo he intentat ser fidel al que es va fer en el seu dia per aquest Parlament; he plantejat el tema en profunditat. Veiem que l'increment d'un adjunt representa un augment de pressupost bastant notable, d'un pressupost molt limitat que té el Síndic; per tant, jo m'he traçat una línia, que estic a la disposició de vostès per discutir-la i per poder-la, si creuen que no és la correcta..., doncs, replantejaria, podria replantejar-me el tema. Seria la d'intentar, l'any 94, que pensem que hi haurà, possiblement, una petita millora del pressupost, no crec que la que necessitaríem... Ai, del 94; del 95, perdó, del 95. Nosaltres creïem que el 95 pot haver-hi una petita millora; llavors nosaltres demanàvem al Parlament que ens aprovés un pressupost que fes possible que el síndic pogués designar un assessor –no un adjunt, un assessor– per poder coordinar totes les accions que afecten els menors. Això seria un primer pas. Es necessitaria un assessor amb una mica més de suport logístic; per tant, es necessitaria, possiblement, un administratiu més. I això ens permetria unificar totes les accions de menors, fer una presentació del volum d'actuacions que tindríem en aquest aspecte al Síndic, i suposo que podríem fer una major, diguéssim, pressió perquè, dins de les limitacions que l'any 96 –i esperem que puguem sortir d'aquesta crisi–, pogués haver-hi uns majors mitjans econòmics per poder, doncs, avançar en la línia que es va marcar el Parlament, el que va decidir el Parlament el 89.

Això és tot el que he pogut fer en aquest sentit. Estic a la disposició de vostès. Aquesta em semblava a mi que era una línia menor, però que en el fons anàvem consolidant i anàvem donant un millor –que això és el que ens interessa a uns i altres–, és a dir, que anàvem a donar un millor servei als menors, que són els que ho necessiten i són l'objectiu del nostre interès i de la nostra voluntat, de protegir-los i ajudar-los al màxim.

(Pausa.)

La senyora Magda Oranich també em demanava l'opinió sobre la incidència de la..., no, sobre si aquesta incidència era també de les famílies monoparentals. No; diria que, almenys les queixes que ens arriben són més, el major nombre no són de famílies monoparentals, sinó de família de dos cònjuges o de dues persones, dues parelles, no? Per tant, no és en aquest sentit que es pugui dir. Aquest és, almenys, el...

Jo els haig de dir que, vertaderament, la gent que més necessita el Síndic no arriba al Síndic; per tant, aquesta estadística que els puc donar no és gens fiable, perquè possiblement hi ha molta més gent que necessita l'actuació del Síndic; jo no sé com fer-ho, no tinc mitjans però..., jo no sé com fer arribar a aquesta gent, més marginada, que necessiten més l'actuació del Síndic, com fer-los arribar que existeix la institució i que nosaltres, no tot, però podríem potser millorar una mica alguns aspectes de la seva situació.

Jo, en aquest sentit, doncs, els demano que m'ajudin en aquest sentit de fer arribar a aquests sectors més allunyats un coneixement del Síndic, que puguin conèixer-lo i s'hi puguin acostar.

La senyora Dolors Montserrat, del Grup Popular, em demanava la solidaritat de l'Administració i els poders públics amb els ciutadans immersos en la crisi. D'acord, senyora Montserrat; jo crec que, això, estem..., la voluntat del Llibre Segon ha estat això; és a dir, hem agafat unes quantes queixes que feien referència a la crisi i les conseqüències d'aquesta crisi, com afectava els drets dels ciutadans, i que cal augmentar els esforços de totes les administracions, i jo també diria –també ho plantejem, i estic segur que la senyora Montserrat també ho deia en la seva intervenció– que també hem de demanar l'esforç i la col·laboració de tota la societat, eh? Hem de fer que aquesta societat nostra d'avui sigui una societat molt més solidària, molt més..., que no esperi que se li resolguin els problemes des de les administracions i, per tant, quan veu que hi han unes bosses de marginació, una situació..., no ha d'esperar que sigui –perquè té obligació de fer-ho– l'Administració –l'Administració també ha de fer-ho, no cal dir-ho–, però que, en definitiva, ha de ser la mateixa societat que comenci a posar també la seva mateixa contribució, els seus petits grans de sorra per solucionar aquests temes.

A més, quan parlem de societat, jo voldria dir..., moltes vegades només es parla..., quan es parla de societat, sembla que només parlem de la societat civil, parlem de la societat civil i l'Administració també és societat, i, per tant, també, quan parlem d'això, ha de ser la societat civil i també l'Administració, que també tots dos són la societat i és, per tant, tota la societat la que ha de tenir aquesta voluntat d'avançar en el nivell de solidaritat, de diàleg i de responsabilitat sobre les situacions en què vivim.

El senyor Abelló em preguntava sobre la valoració del treball penitenciari. Senyor Abelló, si vaig començar una iniciativa d'ofici va ser per això, perquè em vaig trobar visitant les presons com a conseqüència també de la crisi –i per això també és un punt més del Llibre Segon–, com a conseqüència de la crisi, molts dels treballs que arribaven per fer

als tallers de les presons han disminuït notablement, algunes vegades d'una forma molt espectacular.

Per mi, aquest és un tema molt preocupant; un tema que comparteixen, aquesta preocupació, la Conselleria de Justícia i el director general d'Afers Penitenciaris, i per tant, per això vaig obrir aquesta actuació d'ofici i l'anirem seguint; està oberta, no els en puc avançar encara cap mena de plantejament, però indubtablement, ha de ser una de les activitats prioritàries que farà el Síndic durant aquest any 94.

El senyor Abelló, del Grup Socialista, també em preguntava entitats i solucions a l'entorn de la creació d'una oficina d'atenció a les víctimes. Hi ha d'intervenir també la Generalitat? Bé, jo crec que, en aquesta oficina d'atenció a les víctimes, hi haurien d'intervenir totes les administracions; és a dir, com el senyor diputat també ja recordava, vam rebre una convocatòria de la presidenta, en aquell moment —avui subsecretària de Justícia—, de l'Audiència de Barcelona, per fer una reunió per crear aquesta oficina d'atenció a la víctima.

Realment, totes les administracions —hi eren totes— van estar positivament inclinades a avançar en aquesta línia. Van sorgir tota una sèrie de problemes, sobretot, una altra vegada, el de sempre: el problema dels mitjans, eh?, però vam fer un plantejament del que havia de ser aquesta oficina. Teníem uns antecedents que havia fet ja l'Ajuntament de Barcelona durant els Jocs Olímpics; això no era suficient. Hi van haver unes intervencions, tant del fiscal general de Catalunya i de la mateixa Audiència. El Síndic hem inclòs a l'Informe un document, que haig de dir..., perquè no és obra..., és una voluntat meua i la vaig urgir perquè la gent la fes, però han estat els meus col·laboradors... Vull dir que vaig rebre les felicitacions de les altres institucions sobre l'Informe que nosaltres vam fer sobre aquesta oficina d'atenció a la víctima. En marxar la presidenta de l'Audiència, aquesta negociació s'ha frenat. Jo, amb motiu de la festa del Col·legi d'Advocats, com que en aquell moment hi havia gent que havíem intervingut en aquella primera reunió, vaig fer un apartat amb ells i vaig demanar al nou president de l'Audiència que al més aviat possible ens tornés a convocar per reprendre aquestes negociacions. Espero, i així ho desitjo, que arribin a bona fi.

El senyor Abelló em pregunta quina és la meua opinió sobre la situació de la presó de la Trinitat. Miri, jo la vaig visitar. Té moltes mancances. Aquests dies passats, la setmana passada, vaig estar convidat pel Ministeri d'Afers Estrangers anglès a tenir una sèrie de reunions amb els *ombudsmen* del Regne Unit i un dels temes que em va interessar va ser també el tema de presons, que ells no el tenen. Ells em van felicitar que el Síndic pogués tenir competència sobre les presons. Vull dir que, de vegades, ens pensem que estem molt endarrerit i estem, en el tema d'*ombudsmen*, en un nivell molt avançat; tots hem de ser... I per tant, felicito el Parlament per haver aprovat una llei en aquest sentit, que va molt enllà respecte a altres institucions similars, com les de l'*ombudsman*, en altres països de tradició democràtica i amb una tradició democràtica i de protecció de drets a vega-

des molt més avançada que el nostre, perquè nosaltres estem en un nivell bastant alt.

Jo li diria que els problemes que tenim, no?, a la Trinitat o la Model..., un d'ells, el de la Trinitat, és menor respecte a les presons angleses. Amb això —em dirà— no em puc accontentar, i no m'accontento; i, per tant, no dic això en el sentit de dir... Jo no vaig prendre cap iniciativa d'ofici després de la visita a la situació de la presó de la Trinitat, perquè les autoritats, la Conselleria —la vaig visitar acompanyat del director general de Serveis Penitenciaris—, és que estàvem d'acord; és que no sabia..., és clar, ni l'emplaçament, que no el vol el barri en el qual es troba la presó; ni... Hi ha menys gent per cel·la que en un altre tipus de presó, com la Model, etcètera, però naturalment no és l'òptim ni de bon tros. S'hi hauria de fer un esforç.

No ho sé, aquí és un problema de pressupost. Cada vegada —i això m'ho deien també les autoritats penitenciàries angleses, aquests van ser anglesos, no van ser del Regne Unit, sinó que van ser d'Anglaterra—, es troben el mateix que s'ha trobat la Conselleria de Justícia, no? Que quan es fa una nova presó, es pensa que es podrà buidar i trobar un nivell millor per a les més velles i que estan moltes vegades molt..., no estan en una situació correcta, però és que ha augmentat també la població penitenciària i llavors, això és un combat que no hi arribem a trobar el nivell. Jo tindrè en compte aquesta opinió que m'ha adreçat, i ho tindrem en compte i anirem vetllant perquè, si és possible, millori la situació de la Trinitat.

També em pregunta el senyor Abelló sobre la presó, la situació de la presó Model i sobre el tema de la massificació. Com vaig dir, vaig obrir una actuació d'ofici. Aquesta actuació d'ofici, el senyor diputat em deia: «Home, potser és que la resposta que havia donat la Conselleria ja tanca l'actuació d'ofici.» Sí, és que jo crec que tenir actuacions obertes no vol dir que jo me'n desentengui; és a dir, jo crec que una actuació d'ofici, si hi ha un document i una resposta, jo crec que no resol el problema, perquè el problema aquest no sabem com resoldre'l. De fet, hauria de ser una actuació d'ofici oberta, potser, durant diversos anys. A mi m'agrada tancar les actuacions; no tinc cap problema de tornar a obrir una altra actuació d'ofici. Ara, vertaderament, el que no seria just és que tinguéssim un diàleg absolutament sobre el paper, la Conselleria de Justícia i el Síndic. A més, estem d'acord..., vaja, vull dir, què s'ha de fer? Noves accions, s'han de fer noves presons, que la situació és aquesta: les coses més urgents, doncs, em van donar una resposta positiva, les que a mi em van semblar que potser no eren les que..., però a mi m'ho van semblar i els assessors que em van acompanyar hi estaven d'acord, com les més imprescindibles. Aquestes em van donar una certa..., no satisfacció a mi, sinó que van intentar obrir un compromís de resoldre..., algunes ja estaven resoltes i, per tant, jo vaig creure que era millor tancar aquesta actuació d'ofici, que això no vol dir que, si aquesta situació continua, jo continuaré visitant, si és possible cada any, les presons i, per tant, en faré un seguiment.

Per mi, era la primera visita que feia, i per tant, bé, l'havia vist en altres moments, i en un altre lloc, i en un altre indret de la presó, però com a..., però, això és a part. Però vull dir que em sembla que, d'aquest tema, en farem un seguiment, perquè com que faig aquestes visites periòdiques, doncs, anirem fent un seguiment de la situació de la Model.

És l'última. Finalment, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, és l'última pregunta que contesto, i perdonin, perdonin, tornin-me a convocar un altre dia, que em penso que no ho faran. *(Rialles.)* No. Llavors, el senyor Descals em fa una pregunta, que és molt maca i l'haig de contestar, eh?, l'haig de contestar, que és què pot fer o què farà el Síndic per difondre el manifest de Lillehammer, no? Miri, jo, si el vaig incloure en l'Informe era perquè fos al màxim difós possible. A mi m'agradaria, no sé, des de demanar al mateix senyor Descals, que té una ploma molt fàcil i ho fa molt bé, que ens fes alguns articles o alguns comentaris sobre això... Jo crec que a mi em va fer molta impressió que fossin uns nens i nenes d'unes escoles que m'enviessin aquest manifest, eh?, i per això vaig creure que aquest manifest l'havíem d'incloure en l'Informe com una aportació enormement positiva d'una generació posterior a la nostra, serà, que estic segur que ho farà molt millor que nosaltres i que defensarà molt més els drets humans en tot el seu espai i, per tant, que els hem d'encoratjar que continuïn en aquesta línia.

Jo..., pensem difondre aquest manifest al màxim possible. Nosaltres començarem per enviar a totes aquestes escoles l'Informe del Parlament perquè vegin que ha estat recollida la seva voluntat. Nosaltres enviarem, ens sembla, a les autoritats de Noruega aquesta activitat que hem fet nos-

altres com a Síndic i aquestes escoles catalanes i intentarem, dins dels mitjans nostres, poder fer una edició d'aquest manifest i potser farem un muntatge –si el Parlament no em diu que no– en què es vegi l'Informe amb alguna imatge del Parlament, perquè es vegi que a l'Informe del Parlament hi ha estat inclòs aquest manifest. D'una forma o d'una altra intentarem donar el màxim relleu i la màxima difusió a aquest manifest.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president, i perdonin, potser, una mica de descoordinació en les preguntes, però..., no és que en siguin responsables vostès: en sóc responsable jo, però, en definitiva, eren moltes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, honorable senyor Cañellas. Senyors diputats, senyores diputades, crec que interpreto el sentiment de la Comissió, d'agrair a l'honorable síndic l'esforç que ha realitzat per sintetitzar i donar resposta a totes les preguntes que li han estat plantejades.

Els recordo –els recordo, tanmateix– que l'article 144 obre la possibilitat de realitzar un segon torn d'intervencions per part dels grups. Reglamentàriament em veig en l'obligació de preguntar si hi ha algun grup que desitja intervenir. En qualsevol cas, també els recordo que en la propera sessió plenària del Parlament tindrem ocasió de continuar analitzant aquest Informe.

Agraint novament la presència de l'honorable síndic, del seu adjunt, el senyor Barlett, i els seus col·laboradors de la Sindicatura, es clou aquesta sessió de la Comissió de la Sindicatura de Greuges.

(Són dos quarts de dues del migdia i sis minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.^a edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.^a edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.^a edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.^a edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.^a edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.^a edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ


BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa


DIARI DE SESIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

